Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

AGRICULTURA NOUĂ

Anul VIII — Nr. 795
Vineri 8 decembrie 1961

4 pagini
Preţul 20 de bani

Organ al Ministerului Agriculturii şi al Comitetului Central
al Uniunii Sindicatelor din întreprinderile şi instituţiile agricole

Însemnătatea istorico-mondială a Congresului al XXII-lea al P.C.U.S. decurge din faptul că el a adoptat, pentru prima oară în istoria gîndirii marxiste, programul ştiinţific fundamentat al construirii societăţii comuniste.

Darea de seamă a delegaţiei Partidului Muncitoresc Romîn la cel de-al XXII-lea Congres al P.C.U.S.

prezentată de tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej la plenara C.C. al P.M.R. din 30 noiembrie - 5 decembrie 1961

Tovarăşi,

Voi prezenta, în cele ce urmează, darea de seamă a delegaţiei Partidului Muncitoresc Romîn cu privire la lucrările Congresului al XXII-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, la învăţămintele şi concluziile care decurg din documentele şi lucrările sale pentru partidul nostru.

Cunoaşteţi ce interes adînc a stîrnit acest Congres în întreaga lume. Noul Program al P.C.U.S., Rapoartele prezentate de tovarăşul Hruşciov continuă să se afle, şi se vor afla şi mai departe, în centrul atenţiei opiniei publice mondiale. Aceasta demonstrează că cel de-al XXII-lea Congres este un eveniment deosebit nu numai în viaţa Partidului Comunist al Uniunii Sovietice şi a poporului sovietic, dar şi a oamenilor muncii din toate ţările, a întregii omeniri. Vor trece ani după ani, dar tezele Congresului îşi vor păstra imensa lor însemnătate, arătînd popoarelor calea spre cel mai înalt stadiu al civilizaţiei umane.

Însemnătatea istorico-mondială a Congresului decurge din faptul că el a adoptat, pentru prima oară în istoria gîndirii marxiste, programul ştiinţific fundamentat al construirii societăţii comuniste. Întregul mers al istoriei mondiale arată ce drum uriaş au străbătut ideile comunismului; de la o concepţie utopică transformată apoi în ştiinţă, ele au devenit o realitate întruchipată în sistemul mondial socialist, concretizînd acum, prin Programul P.C.U.S., imaginea lumii de mîine.

Fiecare din noi a simţit o profundă emoţie cînd, în vasta sală a Congreselor de la Kremlin, cei aproape 5.000 de delegaţi, în prezenţa a sute de reprezentanţi ai celor 80 de partide comuniste şi muncitoreşti de pe toate continentele, au trecut la votarea proiectului noului Program al P.C.U.S. Am fost martorii unui moment istoric — momentul adoptării primului plan desfăşurat şi complet de construire a societăţii comuniste.

Acum, ca şi în întreaga sa istorie, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, mergînd pe căi încă neexplorate, deschide omenirii drumul spre viitor.

După cum se ştie, Marx şi Engels, schiţînd trăsăturile cele mai generale ale societăţii comuniste, iar apoi Lenin, făurind planul construirii societăţii socialiste, au arătat că sarcina elaborării căilor şi metodelor construirii fazei superioare a comunismului va trebui să fie rezolvată de generaţiile viitoare. „Cum va fi socialismul atunci cînd va căpăta forme finite, asta nu o ştim, asta nu putem spune — scria Lenin în 1918. ...Cărămizile din care se va clădi socialismul nu au fost create încă".

Îndeplinirea acestei sarcini este posibilă acum, cînd societatea socialistă a devenit o realitate vie pe o uriaşă parte a globului pămîntesc, iar Uniunea Sovietică a trecut la construirea desfăşurată a comunismului. Pe temelia marilor victorii obţinute pînă acum, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice a dezvoltat în noul său Program învăţătura lui Marx, Engels, Lenin, dînd un răspuns limpede problemelor fundamentale ale construirii comunismului, probleme care, în esenţa lor, se vor pune tuturor popoarelor în procesul de transformare revoluţionară a lumii.

La Congres, Programele Partidului Comunist al Uniunii Sovietice au fost comparate plastic cu o rachetă cu trei trepte care se deplasează pe traiectoria precisă trasată de geniul lui Lenin: dacă prima treaptă a smuls Rusia din lumea capitalistă, prin înfăptuirea Marii Revoluţii din Octombrie, iar a doua a înălţat Uniunea Sovietică spre socialism, cea de a treia este menită să o plaseze pe orbita comunismului.

Congresul a evidenţiat contribuţia deosebită pe care Partidul Comunist al Uniunii Sovietice o aduce la îmbogăţirea tezaurului marxism-leninismului. De o mare valoare teoretică sînt Raportul de activitate al Comitetului Central şi Raportul cu privire la Programul P.C.U.S. prezentate la Congres de tovarăşul Hruşciov — documente care înfăţişează bilanţul marilor succese obţinute de poporul sovietic şi trasează perspectivele grandioase ale construcţiei comuniste.

O dată cu problemele construirii comunismului în U.R.S.S. Programul şi Rapoartele analizează ştiinţific cele mai importante fenomene din lumea actuală, perspectivele evoluţiei ei, problemele mişcării muncitoreşti internaţionale şi ale luptei celorlalte forţe ale progresului social.

În ultimii ani, reprezentanţi ai feluritelor curente politice şi filozofice burgheze, ai revizionismului şi reformismului au încercat nu o dată să elaboreze documente programatice, care să dea o caracterizare epocii noastre, forţelor ei motrice, liniilor directoare ale dezvoltării ei. Dar toate tentativele lor au suferit un eşec complet, dovedind incapacitatea acestora de a descifra esenţa proceselor contemporane. Numai comuniştii, care se călăuzesc după adevărurile marxism-leninismului, pot da răspuns întrebărilor arzătoare ale evoluţiei societăţii în zilele noastre.

Tocmai aceasta o face Programul Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, care, prin apariţia sa, marchează o nouă etapă în dezvoltarea teoriei revoluţionare a lui Marx, Engels, Lenin.

Marxismului creator îi este proprie cercetarea aprofundată a fenomenelor, fructificarea teoriei prin concluziile care se desprind din practica revoluţionară. De aci — forţa şi puterea de influenţare a ideilor Programului P.C.U.S., care porneşte de la generalizarea experienţei construcţiei socialismului şi comunismului în Uniunea Sovietică, a construirii socialismului în celelalte ţări ale sistemului socialist mondial, a experienţei întregii mişcări comuniste şi muncitoreşti, a mişcării de eliberare naţională a popoarelor, a luptei contemporane pentru pace.

Marea însemnătate internaţională a Congresului al XXII-lea a fost unanim subliniată de reprezentanţii partidelor comuniste şi muncitoreşti. În cuvîntările lor s-au reflectat maturitatea mişcării comuniste mondiale, unitatea şi coeziunea ei ideologică. — Congresul P.C.U.S. constituind o măreaţă demonstraţie a solidarităţii ce uneşte partidele comuniste şi muncitoreşti sub steagul marxism-leninismului şi al internaţionalismului proletar.

Un puternic ecou au avut lucrările Congresului în cercurile largi democratice din întreaga lume, în noile state independente, în rîndurile popoarelor care luptă pentru independenţă naţională. Interesul acestora faţă de experienţa ţărilor socialiste în dezvoltarea rapidă a economiei şi culturii, în soluţionarea problemelor sociale pe care capitalismul se dovedeşte neputincios să le rezolve îşi găseşte expresia şi în participarea la Congresul al XXII-lea, pentru prima dată alături de reprezentanţii partidelor comuniste, a delegaţiilor a trei partide democratice naţionale din ţările eliberate ale Africii — Ghana, Guineea şi Mali.

Dezbaterile Congresului, Programul şi hotărîrile adoptate sînt considerate în mod îndreptăţit de opinia publică mondială ca o nouă dovadă a consecvenţei politicii de pace şi coexistenţă paşnică duse de Uniunea Sovietică şi de celelalte ţări socialiste. În ciuda calomniilor propagandei imperialiste, tot mai mulţi oameni în lumea întreagă se conving că socialismul şi pacea sînt indisolubil legate între ele. Îşi dau seama de rolul determinant pe care l-au avut şi îl au Uniunea Sovietică, lagărul socialist în preîntîmpinarea unui război catastrofal.

Înalta principialitate şi profunzimea cu care Congresul a dezbătut problemele dezvoltării Uniunii Sovietice, sinceritatea în tratarea fenomenelor negative legate de cultul personalităţii lui Stalin şi fermitatea pe care a manifestat-o în înlăturarea lor, grija pentru lărgirea continuă a democratismului în viaţa de partid, de stat şi obştească au sporit şi mai mult prestigiul internaţional al P.C.U.S., al mişcării comuniste internaţionale.

Reacţiunea mondială este neliniştită de răsunetul pe care îl au în rîndul oamenilor muncii din ţările capitaliste, al popoarelor din ţările slab dezvoltate, dependente, coloniale, impresionantele realizări ale economiei, tehnicii şi ştiinţei sovietice, preocuparea pentru bunăstarea celor ce muncesc, perspectivele de viitor deschise de Congres, umanismul profund al prevederilor Programului. Întregul aparat al propagandei imperialiste este mobilizat pentru a dezinforma şi dezorienta opinia publică, pentru a denigra hotărîrile Congresului, ideile comunismului. Dar azi nu mai este cu putinţă să se împiedice răspîndirea tot mai largă a adevărului despre marile înfăptuiri ale Uniunii Sovietice şi celorlalte ţări ale lagărului socialist, despre înălţătoarele obiective pe care şi le propun ele.

De altfel înseşi forurile diriguitoare ale lumii capitaliste sînt nevoite să recunoască însemnătatea deosebită a Congresului al XXII-lea şi a documentelor adoptate de el. Există, fără îndoială, o schimbare calitativă în atitudinea lor: tot mai puţini sînt aceia care mai pun la îndoială realitatea planurilor sovietice. Disputele în consfătuiri, conferinţe, în presă se duc îndeosebi în jurul termenelor în care se vor realiza aceste planuri, al efectelor pe care le va avea înfăptuirea lor asupra întregii lumi. Sînt mobilizate „competenţele" economice, politice şi ideologice ale capitalismului pentru găsirea de soluţii care să sporească şansele ţărilor capitaliste în întrecerea economică cu socialismul şi să contracareze puterea de influenţare a ideilor socialismului. Sterilitatea acestor încercări este evidentă nu numai pentru marxişti-leninişti; ea devine tot mai clară pentru numeroase capete mai lucide din chiar lumea capitalistă.

Iată, dintre multe altele, o mărturisire semnificativă a cunoscutei reviste americane „Newsweek": „După părerea experţilor din Statele Unite, producţia industrială a Uniunii Sovietice creşte într-un ritm mai rapid decît a prevăzut Hruşciov... Dar oricît de formidabile ar fi aceste realizări, ele nu constituie în nici un caz cea mai importantă chemare pe care o va lansa Congresul al XXII-lea lumii necomuniste... După părerea experţilor occidentali, ceea ce conferă manifestului lui Hruşciov adevărata sa importanţă este mult mai mult „conţinutul de idei" decît statisticile cu privire la producţia de oţel... Pentru milioanele de ruşi simpli şi pentru zecile de milioane de asiatici, africani şi latino-americani care vor lua cunoştinţă de acest program în lunile şi anii viitori, adevărata sa semnificaţie constă în viziunea unei vieţi mai bune, a unui răspuns uman mai complet la problemele morale şi materiale ale secolului XX". Asemenea recunoaşteri, venite din partea adversarilor socialismului, constituie încă o dovadă a forţei ideilor comunismului, care determină continue deplasări în opinia publică.

În prezent, într-un mare număr de partide comuniste şi muncitoreşti sînt dezbătute dările de seamă ale delegaţiilor care au participat la Congres. Este neîndoelnic că studierea aprofundată a Programului P.C.U.S., a Rapoartelor şi a celorlalte documente ale Congresului, a bogatelor învăţăminte ale lucrărilor sale va constitui un sprijin preţios în munca partidelor frăţeşti, un mijloc de călire ideologică în lupta pentru puritatea învăţăturii marxist-leniniste, împotriva revizionismului, dogmatismului, sectarismului, o nouă manifestare a forţei crescînde a mişcării comuniste şi muncitoreşti.

În salutul pe care l-a adus Congresului în numele Partidului Muncitoresc Romîn, al clasei muncitoare şi al întregului popor romîn, delegaţia noastră a exprimat preţuire, dragoste şi stimă tovărăşească faţă de Partidul Comunist al Uniunii Sovietice şi faţă de încercata sa conducere leninistă, a dat o înaltă apreciere Programului P.C.U.S. — Manifestul Comunist al epocii contemporane — a reafirmat fidelitatea nestrămutată a partidului nostru faţă de linia comună marxist-leninistă a mişcării comuniste şi muncitoreşti mondiale, faţă de cauza comunismului şi păcii. Totodată am exprimat eroicului popor sovietic şi înţeleptului său conducător, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, urări de succes deplin în realizarea grandiosului lor plan de construire a comunismului.

Întreaga desfăşurare a Congresului, ca şi impresiile şi constatările cu prilejul recentelor vizite în Uniunea Sovietică ne-au dovedit, odată mai mult, uriaşa forţă politică şi ideologică, organizatorică şi morală a Partidului lui Lenin, unitatea şi coeziunea de monolit a rîndurilor sale, încrederea şi autoritatea nemărginită de care se bucură în rîndurile poporului sovietic, avîntul şi hotărîrea cu care acesta înfăptuieşte politica sa leninistă.

I.

Tovarăşi,

Congresul al XXII-lea a analizat activitatea desfăşurată de P.C.U.S. în perioada celor 6 ani care au trecut de la Congresul al XX-lea. Bilanţul rezultatelor obţinute în toate domeniile demonstrează cu prisosinţă uriaşa însemnătate a acestuia, justeţea hotărîrilor adoptate de Congresul al XX-lea, atît în ce priveşte politica economică, sarcinile trasate pentru dezvoltarea construcţiei comuniste, care au stat la baza elaborării septenalului, cît şi în ce priveşte condamnarea hotărîtă a cultului personalităţii.

În acelaşi timp, Congresul al XX-lea a deschis o etapă nouă în viaţa întregii mişcări comuniste şi muncitoreşti. Noile teze teoretice pe care le-a elaborat cu privire la schimbările în raportul de forţe în lumea contemporană, la posibilitatea preîntîmpinării războiului mondial în epoca actuală, la formele de trecere ale diferitelor ţări la socialism au constituit elemente deosebit de preţioase în elaborarea Declaraţiilor Consfătuirilor din 1957 şi 1960, documente programatice ale mişcării comuniste şi muncitoreşti.

Caracteristic pentru dezvoltarea Uniunii Sovietice în aceşti ani este ritmul accelerat al construcţiei comuniste. Creşterea volumului producţiei industriale cu aproape 80 la sută, importantele depăşiri ale sarcinilor septenalului, sporirea producţiei agricole în ultimii 5 ani cu 43 la sută faţă de perioada celor 5 ani precedenţi arată cu ce forţă colosală s-a dezvoltat economia U.R.S.S., ce posibilităţi nelimitate creează socialismul şi comunismul pentru creşterea forţelor de producţie.

Victoriile epocale ale Uniunii Sovietice în cucerirea Cosmosului, realizările pe tărîmul stăpînirii energiei nucleare, automaticii, electronicii, radiotehnicii etc. asigură ştiinţei şi tehnicii sovietice întîietatea într-un şir de ramuri din cele mai importante — şi există perspectiva certă ca această superioritate să se accentueze din ce în ce mai mult, ca rezultat al faptului că U.R.S.S. ocupă primul loc din lume în privinţa ritmului şi nivelului de pregătire a specialiştilor.

Datorită superiorităţii modului de producţie socialist, muncii eroice a poporului sovietic, U.R.S.S. a ajuns şi întrecut ţări capitaliste din cele mai avansate, iar în actualul stadiu al întrecerii se îndeplineşte efectiv sarcina istorică de a ajunge şi depăşi S.U.A. la producţia pe locuitor. U.R.S.S. a şi întrecut S.U.A. la un şir de ramuri industriale de mare însemnătate — volumul extracţiei de minereu de fier şi de cărbune, producţia de cocs, precum şi la producţia unor bunuri de consum ca zahărul, untul, ţesăturile de lînă etc. S.U.A. rămîn mult în urma Uniunii Sovietice în privinţa ritmului de creştere a producţiei, cît şi a sporului absolut al acesteia.

Ce a mai rămas acum din decalajul de 100 de ani dintre U.R.S.S. şi ţările capitaliste dezvoltate, de care vorbea Lenin în primii ani ai Puterii Sovietice? În timp ce acum 10—11 ani, U.R.S.S. producea mai puţin de 30 la sută faţă de producţia americană, în prezent ea produce peste 60 la sută, şi — aşa cum stabileşte Programul Partidului Comunist al Uniunii Sovietice — pînă în 1970 va ajunge şi întrece S.U.A. în ce priveşte volumul absolut al producţiei industriale şi volumul producţiei pe locuitor, iar în ce priveşte producţia agricolă pe locuitor, le va întrece şi mai mult.

Această superioritate nu este un fenomen izolat — ritmul înalt de creştere se dovedeşte o caracteristică esenţială a dezvoltării economiei întregului sistem socialist. Cît de repede se apropie ţările socialiste de nivelul principalelor ţări capitaliste se vede din faptul că numai în răstimpul scurt dintre 1955 şi 1960 ponderea ţărilor socialiste în producţia industrială mondială a crescut de la 27 la sută la circa 36 la sută. Economiştii şi oamenii politici din ţările capitaliste fac diverse calcule, întocmesc planuri, stabilesc felurite măsuri, mai fac şi rugăciuni la ceruri — dar decalajul de ritm nu se micşorează, ci rămîne mereu în defavoarea lor. Este interesant următorul fapt petrecut recent: pentru a se face faţă „sfidării economice a Răsăritului", cum denumesc ei dezvoltarea rapidă a ţărilor socialiste, a avut loc o întrunire a miniştrilor de Finanţe din ţările Europei occidentale şi S.U.A., la care s-a discutat un plan de sporire a producţiei industriale pe ansamblul acestor ţări la un ritm comun de 4,6 la sută pe an. Şi ce a reieşit? Că deşi ţările socialiste realizează ritmuri de creştere incomparabil mai mari, indicele propus a fost calificat doar ca „o speranţă" nebuloasă, iar reprezentanţii unui şir de ţări occidentale au spus deschis că realizarea sa le-ar fi imposibilă. Superioritatea ritmului de dezvoltare economică este cheia de boltă a întrecerii celor două sisteme — şi tocmai datorită acestei superiorităţi ţările socialiste vor depăşi în mod cert, în viitorul apropiat, ţările capitaliste în ce priveşte volumul global al producţiei, repurtînd astfel victoria asupra capitalismului în sfera hotărîtoare a activităţii umane — sfera producţiei materiale.

Trebuie de asemenea să avem în vedere că, spre profundă deosebire de capitalism, în ţările socialiste creşterea producţiei formează baza ridicării nivelului de trai al celor ce muncesc. În U.R.S.S., dezvoltarea puternică a economiei în aceşti ani a avut ca urmare îmbunătăţirea considerabilă a nivelului de trai al poporului. Creşterea veniturilor oamenilor muncii şi a consumului popular, amploarea construcţiilor de locuinţe — în ultimii 5 ani aproximativ 50.000.000 de oameni, aproape un sfert din întreaga populaţie, au primit locuinţe noi — trecerea din 1960 la cea mai scurtă zi de muncă din lume, de 7—6 ore, trecerea la desfiinţarea treptată a impozitelor, toate sînt roade ale politicii Partidului Comunist al Uniunii Sovietice care are ca ţel suprem făurirea bunăstării poporului, satisfacerea cît mai deplină a cerinţelor materiale şi spirituale ale oamenilor sovietici.

Prin munca eroică a poporului sovietic sub conducerea P.C.U.S., au fost create premizele sigure ale înaintării Uniunii Sovietice pe drumul larg al construcţiei comuniste; înălţarea edificiului comunismului a devenit sarcina sa practică, principală şi directă, stabilită concret în prevederile Programului.

În Program sînt dezvoltate multilateral şi îmbogăţite tezele învăţăturii marxist-leniniste cu privire la: legile transformării socialismului în comunism, crearea bazei tehnico-materiale a comunismului; căile înaintării satului spre comunism, ştergerea deosebirilor de clasă şi afirmarea egalităţii sociale; condiţiile înfăptuirii principiului „de la fiecare după capacităţi, fiecăruia după nevoi"; desăvîrşirea revoluţiei culturale şi educarea omului nou; transformarea statului dictaturii proletariatului într-un stat al întregului popor, a orînduirii de stat socialiste în viitoarea autoconducere socială comunistă; creşterea rolului conducător al partidului comunist.

Este bine cunoscut cu cîtă perseverenţă urmează Partidul Comunist al Uniunii Sovietice indicaţiile lui Lenin despre însemnătatea primordială a creării bazei tehnico-materiale, ca verigă hotărîtoare în rezolvarea sarcinilor trecerii de la socialism la comunism. Acest principiu fundamental a fost subliniat de repetate ori în documentele P.C.U.S., călăuzeşte politica economică a statului sovietic şi îşi găseşte reconfirmarea în Programul adoptat de Congres.

În procesul creării bazei tehnico-materiale a comunismului, prin dezvoltarea puternică, multilaterală, a forţelor de producţie, volumul producţiei industriale a U.R.S.S. va spori în actualul deceniu de circa 2,5 ori, iar în următorii 20 de ani de cel puţin 6 ori. Uniunea Sovietică va deveni astfel ţara unor forţe de producţie fără precedent prin proporţiile lor, prima ţară din lume în ceea ce priveşte producţia globală şi pe locuitor.

Deosebit de importantă este concluzia că şi în condiţiile construcţiei desfăşurate a comunismului se menţine rolul hotărîtor al dezvoltării industriei grele, ca temelie a avîntului tuturor ramurilor economiei naţionale, a creşterii bunăstării poporului. Corespunzător necesităţilor electrificării întregii ţări, producţia anuală de energie electrică se va ridica în 1980 la 2.700—3.000 miliarde kWh, mai mult decît produc în prezent toate celelalte ţări ale lumii, iar cea de oţel la aproximativ 250 milioane tone anual. În acelaşi timp, dezvoltarea industriei grele va fi astfel orientată, încît să asigure într-o măsură mereu crescîndă sporirea producţiei bunurilor de consum.

Pornind de la teza lui Lenin că fără tehnica cea mai modernă, fără noile descoperiri ştiinţifice nu se poate construi comunismul, Programul acordă o atenţie deosebită progresului tehnic nelimitat, înzestrării tuturor ramurilor producţiei cu tehnica cea mai perfecţionată, rolul principal avîndu-l în continuare industria constructoare de maşini şi de prelucrare a metalelor, a cărei producţie urmează să sporească de 10—11 ori. Tocmai astfel se va obţine dublarea productivităţii muncii în următorul deceniu şi creşterea ei de 4—4,2 ori în următorii 20 de ani, realizarea celei mai înalte productivităţi a muncii din lume.

Avîntul forţelor de producţie, introducerea tehnicii noi în toate ramurile economiei, realizarea unei înalte productivităţi reprezintă cerinţe cu caracter obiectiv pentru întreaga operă istorică de construire a noii societăţi. Numai prin luarea în seamă a acestor cerinţe se poate înainta cu succes spre comunism, se poate ajunge la acel stadiu cînd, după cum spunea Marx, „toate izvoarele avuţiei colective vor ţîşni mai bogat", asigurînd satisfacerea tuturor nevoilor oamenilor muncii.

Întreaga experienţă a ţărilor socialiste a demonstrat rolul de pîrghie puternică în construirea socialismului pe care-l are principiul cointeresării materiale. Acest principiu îşi păstrează mai departe însemnătatea, — şi în condiţiile construcţiei desfăşurate a comunismului. Programul subliniază că atîta timp cît nu a fost creat încă un belşug de bunuri materiale, atîta timp cît munca nu a devenit pentru toţi oamenii o necesitate înţeleasă şi prima cerinţă vitală, respectarea principiului cointeresării materiale, îmbinarea justă a stimulenţilor materiali cu stimulenţii morali reprezintă principala cale a creşterii producţiei şi productivităţii muncii, condiţia obligatorie pentru succesul construirii noii orînduiri. În următorii 20 de ani, retribuirea după muncă, după cantitatea şi calitatea ei, va rămîne în Uniunea Sovietică sursa principală pentru satisfacerea nevoilor oamenilor muncii. Trecerea de la repartiţia după muncă la repartiţia după nevoi va fi cu putinţă numai în faza superioară a societăţii comuniste, cînd va fi creată baza tehnico-materială corespunzătoare, cînd forţele de producţie se vor fi dezvoltat în aşa măsură încît să asigure belşugul tuturor bunurilor materiale şi culturale, iar munca se va fi transformat pentru toţi membrii societăţii în prima necesitate vitală.

O trăsătură proprie comunismului este creşterea însemnată a fondurilor sociale de consum, repartizate în mod gratuit, independent de cantitatea şi calitatea muncii, între toţi membrii societăţii, trecerea în tot mai mare măsură la satisfacerea nevoilor personale pe seama acestor fonduri fiind un mijloc de înrădăcinare a comunismului în viaţa de zi cu zi a oamenilor.

În timp ce în ţările capitaliste zeci şi sute de milioane de oameni sînt lipsiţi de posibilitatea de a-şi satisface cerinţe din cele mai elementare ale unui trai omenesc, iar asistenţa medicală şi învăţămîntul le sînt practic inaccesibile, în timp ce nenumăraţi oameni ai muncii trăiesc în cocioabe, Uniunea Sovietică îşi propune asemenea sarcini ca folosirea gratuită a locuinţelor, introducerea gratuităţii depline a învăţămîntului şi a asistenţei medicale, trecerea treptată la alimentaţia publică gratuită în întreprinderi şi instituţii etc. Creşterea atît a fondurilor sociale de consum, care vor ajunge la sfîrşitul perioadei de 20 de ani să echivaleze valoarea veniturilor provenite din salarii, cît şi a veniturilor şi puterii de cumpărare a oamenilor muncii, reducerea zilei de muncă, ce va deveni cea mai scurtă şi totodată cea mai productivă şi mai bine retribuită din lume, micşorarea timpului consacrat producţiei materiale vor asigura oamenilor sovietici cel mai înalt nivel de trai şi cele mai largi posibilităţi pentru a-şi dezvolta capacităţile şi aptitudinile, personalitatea creatoare.

Ca un minunat imn închinat omului răsună toate aceste prevederi ale Programului, care arată cum comunismul transformă în realitate tot ce au visat mai bun minţile cele mai luminate ale omenirii.

Pe măsura dezvoltării bazei tehnico-materiale a comunismului se realizează transformarea treptată a relaţiilor sociale socialiste în relaţii comuniste, ştergerea deosebirilor de clasă dintre muncitori şi ţărani, a deosebirilor esenţiale dintre oraş şi sat, dintre munca fizică şi intelectuală, crearea societăţii comuniste fără clase. Puternica dezvoltare a forţelor de producţie în industrie şi agricultură va duce la contopirea celor două forme de proprietate socialistă — proprietatea cooperatistă şi proprietatea întregului popor — în proprietatea comunistă unică, la lichidarea treptată a deosebirilor social-economice, culturale şi de trai dintre oraş şi sat.

Schimbările radicale care intervin în condiţiile de muncă pe baza progresului tehnic ştiinţific multilateral, creşterea neîncetată a nivelului de conştiinţă al oamenilor sovietici conturează de pe acum perspectiva acelei societăţi a viitorului, în care munca va înceta să fie numai un mijloc de existenţă, ci se va transforma într-o adevărată creaţie şi izvor de bucurie, fiecare participînd de bună voie la munca socială şi asigurînd sporirea neîntreruptă a bogăţiilor materiale şi spirituale ale societăţii.

Programul oferă un model de abordare cu adevărat ştiinţifică, dialectică, a uneia din cele mai importante şi mai complexe probleme ale trecerii de la faza inferioară la faza superioară a comunismului — problema statului, a evoluţiei şi formelor de organizare politică a societăţii în procesul construirii comunismului.

Viaţa a dovedit cu prisosinţă că trecerea de la capitalism la socialism este cu putinţă numai în condiţiile instaurării şi menţinerii dictaturii proletariatului, — cea mai importantă armă a clasei muncitoare în lupta pentru construirea socialismului.

O dată cu victoria deplină şi definitivă a socialismului şi trecerea la construirea desfăşurată a comunismului, dispar însă condiţiile care au făcut necesară dictatura proletariatului, sarcinile ei interne fiind îndeplinite. În Uniunea Sovietică statul, care a luat naştere ca stat al dictaturii proletariatului, s-a transformat în etapa nouă, contemporană, în statul întregului popor.

Sarcinile uriaşe ale construcţiei comuniste, ca şi asigurarea apărării şi securităţii ţării fac necesară menţinerea statului, ca organizaţie a întregului popor, pînă la victoria deplină a co-

(Continuare în pag. 2-a)

Darea de seamă prezentată de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej

(Urmare din pag. 1-a)

munismului. În mod firesc clasa muncitoare, ca clasa cea mai înaintată, purtătoarea cea mai consecventă a idealurilor comuniste, va continua să dețină rolul conducător în societate și în condițiile trecerii la comunism, pînă la ștergerea oricăror deosebiri între clase și crearea societății comuniste fără clase.

Dezvoltarea și perfecționarea multilaterală a democrației socialiste, participarea activă a tuturor cetățenilor la conducerea statului, la administrarea construcției economice și culturale, îmbunătățirea activității aparatului de stat și întărirea controlului poporului asupra activității acestuia — constituie principala direcție a dezvoltării vieții de stat în U.R.S.S.

Lărgirea continuă a democrației socialiste caracterizează viața de stat și în celelalte țări socialiste. Aceasta se află în contrast cu intensificarea crizei pseudo-democrației burgheze. Creșterea presiunii celor mai reacționare cercuri ale capitalului monopolist își găsește expresia în restrîngerea continuă a libertăților democratice și accentuarea represiunilor împotriva oamenilor muncii într-un șir de țări capitaliste.

Programul dezvoltă tezele fundamentale ale marxism-leninismului în problemele făuririi conștiinței și moralei comuniste a omului noii societăți, rolului educativ al societății. Temelia educației comuniste, a dezvoltării multilaterale a personalității umane o constituie munca creatoare pentru binele societății, în procesul muncii cristalizîndu-se acele nobile însușiri proprii constructorilor comunismului — atitudinea înaintată față de muncă și față de îndatoririle sociale, spiritul colectivismului și al tovărășiei. Omul nou, comunist, în care se îmbină în mod armonios bogăția spirituală, puritatea morală și perfecțiunea fizică — iată cea mai mare valoare dintre toate pe care le creează comunismul.

Bazîndu-se pe teza marxistă potrivit căreia sarcinile construcției comuniste pot fi stabilite numai pe măsura maturizării condițiilor necesare, iar schimbările în relațiile sociale sînt determinate de schimbările în modul de producție, de dezvoltarea forțelor de producție ale societății, Programul P.C.U.S. este o armă ideologică puternică împotriva oricăror concepții voluntariste, subiectiviste cu privire la construcția comunismului. El demonstrează că trecerea de la socialism la comunism este un proces istoric obiectiv peste ale cărui etape nu se poate sări arbitrar, că principiile proprii construcției fazei superioare a comunismului nu pot să fie aplicate fără să existe premizele obiective ale înaintării societății spre comunism. Marxism-leninismul cere tocmai luarea în considerare a stadiului de dezvoltare a fiecărei țări, a particularităților specifice caracteristice acestui stadiu și a condițiilor ei istorice concrete.

Partidul nostru, ca și celelalte partide comuniste și muncitorești frățești, învață neîncetat din uriașa experiență a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice în construirea socialismului și comunismului, desprinzînd din această experiență concluzii prețioase, care ne dau posibilitatea să rezolvăm mai bine și mai sigur problemele construirii noii orînduiri sociale.

Așa cum arată Programul P.C.U.S., dezvoltarea continuă a activității organizatorice și educative a partidului, creșterea rolului său conducător în toate domeniile vieții sociale este chezășia înfăptuirii cu succes a sarcinilor trecerii la comunism.

Atît succesele grandioase pe care le-a trecut în revistă Congresul, cît și perspectivele trasate de el poporului sovietic sînt o confirmare istorică a justeței politicii P.C.U.S. care rezolvă în mod științific, creator, sarcinile complexe ale construcției comuniste, îmbină în mod indisolubil adevărurile fundamentale ale marxism-leninismului cu cerințele practicii. Înțelepciunea și siguranța cu care călăuzește poporul sovietic spre comunism, marele aport la dezvoltarea teoriei marxist-leniniste și intransigența în apărarea purității ei împotriva oricăror denaturări, slujirea devotată a intereselor propriului popor ca și a cauzei socialismului și păcii în lumea întreagă constituie mari merite ale Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, ale Comitetului său Central leninist în frunte cu primul său secretar, înflăcăratul luptător pentru victoria ideilor marxism-leninismului, tovarășul Nikita Sergheevici Hrușciov.

Construirea victorioasă a comunismului în Uniunea Sovietică va exercita o puternică înrîurire asupra mersului istoriei mondiale. Măreața operă pe care o înfăptuiește poporul sovietic înlesnește înaintarea țărilor socialiste pe calea socialismului și comunismului, contribuie la lărgirea relațiilor de colaborare în cadrul lagărului socialist, accelerează dezvoltarea întregului sistem socialist mondial. În același timp, succesele construcției comuniste au efecte profunde în conștiința oamenilor muncii din țările capitaliste, constituie un uriaș sprijin moral în lupta lor pentru pace și progres social; comparînd societatea comunistă, care asigură o viață fericită tuturor celor ce muncesc, și societatea capitalistă, cu imensele suferințe pe care rînduielile ei nedrepte le aduc maselor muncitoare, alte sute de milioane de oameni se vor convinge de superioritatea socialismului, vor lupta pentru triumful lui în întreaga lume.

Tovarăși,

Îndeplinirea sarcinilor istorice care stau în fața poporului sovietic în etapa construcției desfășurate a comunismului n-ar fi fost posibilă fără condamnarea deschisă, curajoasă, de către Congresul al XX-lea a cultului personalității lui I. V. Stalin, fără acțiunea fermă și consecventă pentru lichidarea urmărilor acestuia.

Munca stăruitoare, neobosită, pe care au depus-o în această perioadă P.C.U.S. și conducerea sa pentru restabilirea și dezvoltarea normelor leniniste ale vieții de partid și de stat, pentru lărgirea continuă a democrației socialiste, pentru rezolvarea unor probleme vitale ale dezvoltării economice și sociale a dat un avînt imens activității creatoare a partidului și poporului, a stimulat inițiativa maselor, trezind la viață energii proaspete și forțe puternice ale progresului în toate domeniile. Lupta împotriva urmărilor cultului personalității a netezit calea înaintării accelerate a societății sovietice spre comunism.

Congresul al XXII-lea a dezvoltat critica făcută de Congresul XX, dezvăluind noi fapte care au completat tabloul gravelor manifestări negative și al daunelor pe care le-a provocat cultul personalității, stabilind în Programul și în Statutul partidului noi măsuri pentru lichidarea pînă la capăt a urmărilor acestuia, noi garanții pentru a face cu neputință repetarea în viitor a unor asemenea manifestări străine leninismului. Dezvoltarea analizei făcute de Congresul al XX-lea are o deosebită însemnătate nu numai pentru P.C.U.S., ci și pentru întreaga mișcare comunistă, căci numai printr-o asemenea critică se pot crea condiții sigure care să facă imposibilă reeditarea fenomenelor cultului personalității.

Partidul Comunist al Uniunii Sovietice a condus opera de construcție socialistă în U.R.S.S. în condiții deosebit de grele, determinate de încercuirea capitalistă ostilă, de înverșunata luptă de clasă din țară, de uneltirile grupurilor opoziționiste, dușmane leninismului. În aceste împrejurări partidul i-a încredințat lui Stalin sarcini de cea mai mare răspundere. Concentrînd în mîinile sale o mare putere, Stalin, ale cărui trăsături negative de caracter au fost dezvăluite încă de Lenin, a abuzat de marea încredere pe care i-a acordat-o partidul, a început să-și atribuie meritul tuturor realizărilor partidului și poporului, să nesocotească tot mai mult normele leniniste ale vieții de partid și indicațiile lui Lenin privind conducerea colectivă. Organele superioare de conducere ale partidului — Comitetul Central, Biroul Politic — nu-și exercitau în mod normal atribuțiile, congresele partidului nu se convocau. În multe probleme de mare importanță, Stalin lua hotărîri arbitrar, de unul singur sau împreună cu cîțiva colaboratori apropiați, ajungînd la încălcări grosolane ale legalității socialiste, la samavolnicii și abuzuri de putere.

De la tribuna Congresului, în Raportul de activitate și în cuvîntările a numeroși delegați, printre care vechi militanți ai Partidului Comunist al Uniunii Sovietice care au îndurat ei înșiși represiuni nedrepte, s-a vorbit cu durere și indignare despre situația grea și apăsătoare din acei ani.

Pierderi dureroase pentru partid și pentru statul sovietic au provocat represiunile în masă, al căror semnal a fost dat după asasinarea lui Kirov. Motivarea teoretică a acestor represiuni a constituit-o teza greșită a lui Stalin — enunțată după victoria socialismului în U.R.S.S., cînd fuseseră lichidate clasele exploatatoare și baza lor economică —, potrivit căreia pe măsura înaintării pe calea socialismului lupta de clasă se ascute în mod obligatoriu, teză din care se trăgea concluzia pătrunderii inevitabile a dușmanului pînă și în conducerea partidului.

În practică, această teorie a dat mînă liberă elementelor dușmănoase, carieriste, din conducerea organelor de securitate, de teapa lui Ejov și Beria, de a înscena comploturi contrarevoluționare, de a pune în mod provocator sub acuzație și a reprima un mare număr de oameni cinstiți, devotați trup și suflet cauzei socialismului.

Organele represive ale statului socialist, al căror rol era de a apăra cuceririle revoluționare ale poporului și a lovi în dușmanii acestuia, au ajuns să lovească în oameni cinstiți, spre bucuria și satisfacția adversarilor Uniunii Sovietice. Astfel au căzut jertfă acestor represiuni numeroase cadre proeminente din conducerea partidului și statului sovietic, numeroși activiști de partid și de stat, cadre superioare ale armatei, conducători ai republicilor și regiunilor Uniunii Sovietice.

O grea răspundere pentru aceste nelegiuiri poartă membrii grupului antipartinic — Molotov, Kaganovici, Malenkov și alții — care alături de Stalin au aprobat măsurile de reprimare, iar adeseori au inițiat ei înșiși represiuni în masă.

Cultul personalității lui Stalin, care făcea ca orice părere a sa să fie considerată drept dogmă imuabilă, atribuindu-i numai lui capacitatea de a dezvolta marxismul, ducea la stagnare în viața ideologică, la închistarea gîndirii, la ignorarea cerințelor vieții, la nerezolvarea unor probleme arzătoare ale construcției socialiste și comuniste.

Dezvăluind cu curaj și pînă la capăt denaturările comise în perioada cultului personalității, P.C.U.S. a ținut seama de îndemnul adresat de Lenin partidului — de a nu-și ascunde greșelile, ci de a le critica deschis și a le îndrepta. Cunoașteți desigur minunatele cuvinte ale lui Lenin care arată că cel mai sigur criteriu de apreciere a felului în care un partid politic se achită în practică de obligațiile sale în fața clasei sale și a maselor muncitoare constă în atitudinea față de critică și autocritică. „A recunoaște sincer greșeala, a dezvălui cauzele ei, a analiza împrejurările care i-au dat naștere, a examina atent mijloacele prin care se poate îndrepta greșeala — iată caracteristica unui partid serios, iată ce înseamnă îndeplinirea de către el a obligațiilor sale, iată ce înseamnă educarea și instruirea *clasei*, iar apoi și a *masei*".

Condamnarea acestor manifestări negative ajută pe orice om de bună credință să vadă clar diferența între ceea ce este propriu comunismului și ceea ce îi este străin, să înțeleagă că socialismul nu se identifică cu practicile condamnabile care au putut apare în condițiile cultului personalității, ci le respinge în modul cel mai hotărît.

Numai un astfel de partid ca P.C.U.S., legat prin mii de fire de popor, partid a cărui politică exprimă interesele vitale și năzuințele cele mai scumpe ale poporului său, putea să dea dovadă de asemenea forță, înălțime morală și curaj în dezvăluirea greșelilor, de atît respect pentru adevărul istoric.

„Comitetul Central — spunea tovarășul Hrușciov la Congres — profund conștient de răspunderea sa în fața partidului și poporului, nu putea să pornească pe calea tăinuirii sau mușamalizării greșelilor și denaturărilor comise în trecut. Urmînd poruncile leniniste, Comitetul Central a hotărît să spună adevărul despre abuzurile de putere din perioada cultului personalității. Aceasta a fost o necesitate morală lăuntrică și o obligație a partidului, a conducerii partidului. Aceasta a fost o hotărîre justă. Ea a avut o uriașă însemnătate pentru destinele partidului, pentru construirea comunismului".

Oficinele propagandei imperialiste, reluînd vechile născociri calomnioase ale reformiștilor și troțkiștilor, încearcă să prezinte cultul personalității ca o ilustrare a unei așa-zise „degenerări" a orînduirii sovietice. Realitatea, viața însăși spulberă aceste calomnii și plăsmuiri.

Desigur, cultul personalității a adus mari daune activității partidului, a frînat dezvoltarea socială, dar n-a putut nici să oprească mersul înainte al societății sovietice și nici să-i modifice esența. În ciuda manifestărilor cultului personalității, P.C.U.S. a condus cu succes opera de construcție socialistă. Sub conducerea sa, poporul sovietic a depus o uriașă activitate creatoare, obținînd succese strălucite în construirea noii societăți, a transformat într-un răstimp scurt vechea Rusie într-o mare putere socialistă, a cucerit victoria în cel de-al doilea război mondial, salvînd de barbaria hitleristă întreaga civilizație umană, a lichidat rănile grele provocate de război, pășind înainte spre comunism.

Este neîndoielnic că dacă nu s-ar fi produs cultul personalității lui Stalin, mersul societății sovietice ar fi fost și mai rapid, victoriile poporului sovietic — mai mari și mai grabnice. Prin lupta dusă pentru lichidarea urmărilor cultului personalității, conducerea leninistă a P.C.U.S. a asigurat eliberarea societății sovietice de acest balast, a creat premizele dezvoltării și mai impetuoase a Uniunii Sovietice, ale cuceririi unor victorii strălucite în construcția comunismului.

La Congres s-a subliniat că acțiunea perseverentă a P.C.U.S. pentru lichidarea urmărilor cultului personalității s-a desfășurat în condițiile împotrivirii înverșunate a grupului antipartinic în frunte cu Molotov, Kaganovici, Malenkov, care a căutat să împiedice înfăptuirea liniei leniniste trasate de Congresul al XX-lea. Purtînd răspunderi directe, ca părtași la abuzurile de putere și la represiunile din perioada cultului personalității lui Stalin, cramponîndu-se de vechile metode și practici antileniniste pe care încercau să le mențină în viața partidului și statului, prizonieri ai dogmelor și formelor învechite, ei s-au ridicat împotriva restabilirii normelor leniniste ale vieții de partid și de stat, se opuneau rezolvării unui șir de probleme ale dezvoltării sociale care se maturizaseră de mult — ca reorganizarea conducerii industriei și construcțiilor, întărirea bazei tehnico-materiale a colhozurilor, introducerea unui nou sistem de planificare a producției lor, restabilirea principiului leninist al cointeresării materiale în agricultură, valorificarea pămînturilor înțelenite, lărgirea drepturilor republicilor unionale și alte probleme a căror soluționare devenise o necesitate stringentă. În sfera politicii externe, ei erau partizanii unei linii rigide, sectare, care ignora uriașele transformări din lumea contemporană — creșterea continuă și superioritatea forțelor socialismului și păcii, largile posibilități de acțiune ale acestor forțe, capacitatea lor de a apăra pacea.

Aceasta a fost o luptă principială aspră, în care s-au înfruntat două concepții diametral opuse în problemele vieții de partid și construcției comuniste, o luptă între marxismul creator, revoluționar, de o parte, și dogmatism, de cealaltă — o luptă între vechi și nou. Rezultatul ei a demonstrat că nu există forță în stare să tragă P.C.U.S. îndărăt, spre trecut. Cît de înverșunată a fost rezistența pe care fracționiștii o opuneau înfăptuirii liniei Congresului al XX-lea s-a vădit în iunie 1957, cînd ei au încercat să acapareze conducerea, să abată partidul de pe calea leninistă. Este un mare merit al P.C.U.S., al Comitetului său Central în frunte cu tovarășul N. S. Hrușciov că a demascat și zdrobit cu atîta hotărîre grupul fracționist, antipartinic.

Partidul nostru consideră pe deplin juste măsurile P.C.U.S. pentru lichidarea cultului personalității și a urmărilor sale. Sîntem convinși că aceste măsuri vor avea o deosebită însemnătate pentru întreaga mișcare comunistă internațională, pentru toate partidele frățești și pentru întărirea pozițiilor socialismului în lume.

Educați în spiritul dragostei față de Uniunea Sovietică, față de P. C. U. S. — avangarda mișcării comuniste și muncitorești internaționale, — comuniștii din țara noastră, ca și cei din alte țări, legau marile succese obținute de Uniunea Sovietică în construirea socialismului de numele lui Stalin care după cum se știe a avut merite de seamă în activitatea sa de conducător al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și al statului sovietic, precum și ca proeminent conducător al mișcării comuniste internaționale. De aceea, înainte de a fi cunoscute aspectele negative din activitatea sa, el s-a bucurat de mare prestigiu în rîndurile comuniștilor din toate țările, inclusiv și din țara noastră.

Desigur, era nejust să se atribuie unei persoane merite ce reveneau de fapt P.C.U.S., clasei muncitoare, poporului sovietic.

Răsfrîngîndu-se în activitatea partidelor comuniste și muncitorești, cultul personalității lui Stalin și-a exercitat influența, într-o măsură mai mică sau mai mare în țările socialiste, unde au avut loc încălcări ale normelor leniniste în viața de partid, ale legalității populare, de pe urma cărora au avut de suferit numeroși activiști de partid și de stat.

Iată de ce înlăturarea urmărilor cultului personalității are o imensă însemnătate pentru țările lagărului socialist, pentru întreaga mișcare comunistă, aducînd o mare contribuție la aplicarea neabătută a normelor leniniste și dezvoltarea democrației interne de partid, la întărirea unității și coeziunii interioare a partidelor marxist-leniniste frățești, la consolidarea legăturilor lor cu masele, ajutîndu-le să-și îndeplinească rolul de forță conducătoare a luptei pentru democrație, progres social și pace. Aceasta a determinat pe reprezentanții covîrșitoarei majorități a partidelor marxist-leniniste să-și exprime de la tribuna Congresului aprobarea față de linia Congreselor al XX-lea și al XXII-lea ale P.C.U.S., înalta apreciere față de perseverența cu care luptă Partidul Comunist al Uniunii Sovietice pentru puritatea teoriei marxist-leniniste, pentru aplicarea ei neabătută în practica revoluționară, în viața mișcării comuniste.

II.

Tovarăși,

Cultul personalității lui Stalin s-a manifestat și în țara noastră. Se proslăveau numele și persoana lui Stalin; în timp ce lucrările lui Stalin au fost traduse și tipărite în ediții de masă, se neglijau traducerea și editarea operelor lui Marx, Engels, Lenin. Studierea marxism-leninismului se făcea în cea mai mare parte pe baza lucrărilor lui Stalin; în activitatea ideologică existau puternice manifestări de bucherism și dogmatism, ducînd la propagarea mecanică a unor teze, fără să se țină seama de realitățile noastre social-economice.

Deși nu se ridicase nici o statuie a lui Lenin, statui ale lui Stalin au fost ridicate în București și în alte orașe ale țării. În același timp, s-a acordat numele său mai multor întreprinderi, instituții, localități, străzi; consider că trebuie luate măsuri pentru înlăturarea acestei stări de lucruri.

Sub influența cultului personalității și-au făcut loc și la noi metode și practici contrarii normelor leniniste, încălcări ale regulilor democratice în viața de partid.

Trebuie subliniat însă, că metodele generate de cultul personalității și de consecințele sale nu au avut la noi amploarea din alte țări.

Este un mare merit al partidului nostru, al activului său de bază că, deși asupra sa au fost exercitate timp îndelungat foarte puternice presiuni atît din interior cît și din afară, el a păzit principiile fundamentale ale partidului, nu a cedat presiunilor și a apărat nesovăitor viața și demnitatea cadrelor de partid.

Revenind în țară, în septembrie 1944, din Uniunea Sovietică, unde au fost în emigrație, grupul antipartinic fracționist Pauker-Luca, urmați apoi de Teohari Georgescu și ajutați în mod activ de Iosif Chișinevschi și Miron Constantinescu, au propagat cu deosebită intensitate cultul personalității lui Stalin, au căutat în mod stăruitor — și, din păcate, într-o anumită măsură au reușit — să introducă în viața de partid și de stat metodele și practicile străine leninismului generate de acest cult.

Încălcarea normelor leniniste ale vieții de partid, a principiului muncii colective în organele de conducere, nesocotirea regulilor democratice ale construcției de partid și de stat, crearea unei atmosfere de neîncredere și suspiciune față de cadre valoroase de partid și de stat, intimidarea și prigonirea acestora, abuzul de putere și încălcarea legalității populare au caracterizat întreaga activitate a acestui grup fracționist, antipartinic. Aceasta a constituit vreme îndelungată o mare primejdie pentru partidul nostru.

După victoria insurecției armate care a dus la răsturnarea dictaturii militaro-fasciste și întoarcerea armelor împotriva Germaniei hitleriste, activul de bază al partidului din afară cît și cel eliberat din închisori și lagăre, întregul partid s-au grupat în jurul noii conduceri a partidului, formată după înlăturarea grupului de trădători în frunte cu Foriș. S-a trecut imediat la reorganizarea partidului în condițiile noi create, la mobilizarea tuturor forțelor sale în vederea organizării clasei muncitoare în sindicate unice revoluționare, la desfășurarea unei intense munci de masă în rîndurile țărănimii și tineretului, la mobilizarea întregului popor pentru susținerea războiului antihitlerist, la lupta pentru instaurarea unui regim democratic.

Întorși în țară, Pauker și Luca — care s-a dovedit ulterior vechi agent al Siguranței — încălcînd în mod grosolan cele mai elementare norme ale vieții de partid, prin intrigă și înșelăciune, au acaparat în mod abuziv conducerea partidului. După cum s-a aflat mai tîrziu, ei s-au înțeles încă în emigrație asupra acestei acțiuni antipartinice.

Este semnificativ, tovarăși, că Ana Pauker se bucura de o mare încredere și simpatie tocmai printre elementele dogmatice, antipartinice, demascate de P.C.U.S. după Congresul al XX-lea și îndeosebi din partea lui Molotov.

Rupți complet de realitățile din țară, necunoscînd nimic despre munca desfășurată de partid, ei au fost surprinși de forța și activitatea partidului, sub a cărui conducere poporul obținuse victoria istorică în insurecția armată începută la 23 August 1944. În loc să împărtășească însă entuziasmul, bucuria și satisfacția partidului, a clasei muncitoare și a întregului nostru popor față de această măreață victorie, așa cum ar fi fost firesc la adevărați revoluționari, ei au privit-o dimpotrivă, cu nemulțumire și dezaprobare.

Pauker și Luca susțineau că a fost o mare greșeală înfăptuirea actului istoric de la 23 August, care a dus la răsturnarea dictaturii militaro-fasciste și la alăturarea Armatei Romîne Forțelor Armate ale Uniunii Sovietice în lupta împotriva hitlerismului.

Ei răspîndeau cu perseverență în rîndurile activului de partid această concepție aventuristă și provocatoare, dușmănoasă intereselor vitale ale poporului muncitor și luptei împotriva fascismului. Prin aceasta, sădeau îndoială și neîncredere în justețea liniei politice și tactice a partidului. Ei pretindeau că ar fi fost mai bine dacă răsturnarea dictaturii militaro-fasciste era lăsată numai pe seama acțiunilor militare ale Armatelor Sovietice, întrucît astfel ar fi fost, chipurile, posibilă luarea imediată a puterii de către clasa muncitoare, fără să se mai fi trecut prin faza colaborării cu partidele burgheze.

Or, pentru răsturnarea dictaturii fasciste, scoaterea țării din război și asigurarea dezvoltării ei democratice era necesară mobilizarea tuturor partidelor și grupărilor politice antihitleriste ce existau atunci în țară, a tuturor forțelor patriotice și democratice. Partidul elaborase încă la începutul războiului o platformă de acțiune comună care prevedea: încetarea războiului împotriva Uniunii Sovietice și lupta alături de U.R.S.S. și de toate popoarele iubitoare de libertate împotriva Germaniei hitleriste, alungarea hitleriștilor din țară, cucerirea libertății și independenței naționale a Romîniei, răsturnarea dictaturii militare-fasciste, formarea unui guvern alcătuit din reprezentanții tuturor forțelor patriotice.

Partidul a întreprins o largă acțiune pentru a uni într-un front larg de luptă în jurul acestei platforme, alături de P.C.R., Partidul Social Democrat, cu care la 1 Mai 1944 a încheiat Frontul Unic Muncitoresc, celelalte partide politice existente în acea vreme, grupările democratice care în 1943 au format împreună cu partidul nostru Frontul Patriotic Antihitlerist.

În iunie 1944 a fost înfăptuit Blocul Național Democrat alcătuit din numai 4 partide, partidul comunist militînd în continuare pentru deplina realizare a platformei sale și instaurarea unui guvern reprezentînd toate partidele și grupările politice antihitleriste.

Nu este greu de înțeles ce s-ar fi întîmplat dacă nu ar fi avut loc victoria de la 23 August. Se știe că tocmai la începutul lunii august, Antonescu se întorsese de la Cartierul General al lui Hitler cu planul mobilizării totale în vederea continuării războiului împotriva Uniunii Sovietice și a aliaților din coaliția antihitleristă, urmînd a arunca în această acțiune disperată toate resursele materiale și umane ale țării pentru a opri ofensiva victorioasă a Armatei Sovietice.

Or, dacă Antonescu și clica sa ar fi reușit să pună în aplicare planul criminal elaborat împreună cu Hitler, aceasta ar fi însemnat transformarea întregii noastre țări în teatrul unui război pustiitor, cu toate consecințele sale dezastruoase, ar fi provocat poporului și țării grele suferințe și jertfe incalculabile. Orașele și satele ar fi fost prefăcute în mormane de ruine, întreaga țară ar fi fost transformată într-un imens cimitir, sute și sute de mii de oameni ar fi pierit în focul războiului.

Partidul și poporul nostru se mîndresc cu faptul de a fi dat peste cap planul criminal al lui Hitler și Antonescu și de a-și fi adus contribuția la războiul pentru zdrobirea Germaniei hitleriste.

„Ieșirea Romîniei din Axă — spunea postul de radio Moscova în ziua de 26 august 1944 — are o importanță covîrșitoare nu numai pentru această țară, ci pentru întreaga zonă balcanică, deoarece prin această lovitură se prăbușește tot sistemul de dominație germană din sud-estul Europei. Însemnătatea acestui din urmă fapt nu poate fi subapreciată".

Grupul antipartinic în frunte cu Ana Pauker, strîngînd în jurul său o serie de elemente carieriste, slugarnice, mic-burgheze, străine spiritului de partid, a căutat să promoveze o linie potrivnică politicii și tacticii partidului în perioada de pînă la Conferința Națională; după Conferință, care a ales Comitetul Central al partidului, Ana Pauker, Luca, Teohari Georgescu, acționînd în continuare ca un grup constituit aparte, în afara organelor alese, au ignorat Comitetul Central, Secretariatul a înlocuit de fapt Biroul Politic, care funcționa aproape ca o comisie a acestuia, cele mai importante probleme ale conducerii de partid și de stat fiind rezolvate de Secretariat, unde ei aveau majoritatea și unde secretarul general, în multe probleme de mare importanță, era pus în minoritate, rămînînd de unul singur.

Pentru a asigura promovarea politicii lor, ei se puneau în prealabil de acord, stabilind punctul de vedere comun asupra problemelor ce urmau să fie puse în discuția Secretariatului sau a Biroului Politic. Folosind funcțiile pe care le dețineau, dădeau organelor de partid și de stat, peste capul Biroului Politic și al Comitetului Central, directive care contraveneau liniei politice a partidului. Se poate afirma că în întreaga perioadă din septembrie 1944 pînă la înlăturarea lor în mai 1952, normele leniniste au fost grosolan încălcate în conducerea de partid. Nici n-a putut fi vorba de conducere colectivă în Comitetul Central, în Biroul Politic și în Secretariat.

Deși starea de lucruri din conducerea partidului se răsfrîngea și asupra activității organelor locale și a organizațiilor de bază ale partidului, totuși acestea, călăuzindu-se după prevederile statutare, își desfășurau activitatea în cea mai mare parte normal, pe baza principiilor centralismului democratic.

În problemele construcției de partid fracționiștii au dus o linie lichidatoristă, de negare a rolului conducător al partidului și de dizolvare a partidului în masă, au dat indicații organelor locale de partid, peste capul Comitetului Central, de a se organiza „întreceri" pentru primirea în masă de noi membri de partid, nesocotind principiul leninist al primirii strict individuale în partid.

În timp ce partidul a demascat cu toată hotărîrea pe legionari ca pe cei mai periculoși dușmani ai democrației, ai poporului, ca principali aliați ai hitleriștilor, Ana Pauker a mers atît de departe încît, într-un discurs ținut la S.T.B. în noiembrie 1944, ca și în alte manifestări publice, a adresat în mod direct legionarilor apelul să intre în partidul nostru, declarînd că „îi primim cu bucurie și le strîngem mîna". Tot din indicația ei, Teohari Georgescu, care era secretar al C.C., membru al Biroului Politic și ministru de Interne, a încheiat cu unul din conducătorii legionarilor care fusese trimis în țară de Horia Sima o înțelegere pentru a-i determina, chipurile, „să înceteze activitatea și să intre în legalitate". Desigur, căpeteniile legionare nu s-au gîndit nici o clipă să respecte această înțelegere, ci au trecut, la adăpostul ei, la organizarea activității subversive, antipopulare.

Indicațiile lui Pauker și înțelegerea cu legionarii au creat confuzii și au dezorientat pe mulți activiști și membri de partid, au dus la slăbirea vigilenței, ceea ce a înlesnit pătrunderea în partid a numeroși legionari și membri ai altor organizații fasciste și a dat posibilitate elementelor dușmănoase pătrunse în masă în partid să se dedea la acțiuni anarhice, la încălcarea liniei partidului și a legilor țării.

Aceasta a creat un grav pericol pentru partidul nostru. În 1947 Comitetul Central a sistat temporar primirea de noi membri și, pe baza hotărîrilor Congresului din 1948 al Partidului Muncitoresc Romîn, înfrîngînd rezistența înverșunată a grupului antipartinic, a trecut la verificarea tuturor membrilor de partid. Ca rezultat au fost îndepărtate din partid sute de mii de elemente legionare, oportuniste, carieriste și alte elemente dușmănoase, ceea ce a întărit considerabil partidul. O mare însemnătate au avut Plenara Comitetului Central din ianuarie 1950 și îndeosebi Plenara din iulie 1950, cînd Comitetul Central a condamnat cu asprime încălcarea principiilor leniniste ale construcției de partid și a supus unei critici aspre pe Miron Constantinescu, care a aplicat cu strictețe indicațiile antipartinice ale Anei Pauker. După cum se știe, Miron Constantinescu, criticînd activul de partid în legătură cu problemele primirii în partid, ceruse să se aplice în mod strict indicațiile Anei Pauker „care trebuie considerate drept lege". Rezultă din aceasta că pentru el erau lege indicațiile lui Pauker — și nu hotărîrile Comitetului Central, ale Biroului Politic și ale Secretariatului C.C. Totodată plenara a stabilit o serie de măsuri pentru a asigura respectarea normelor leniniste de primire în partid.

Față de cadrele de bază și față de activul devotat partidului, Pauker și Luca foloseau metode de terorizare și intimidare. Se poate spune că nu există nici un tovarăș din conducerea de astăzi a partidului căruia să nu-i fi jignit demnitatea de comunist, demnitatea de om. În mod provocator se aruncau epitete ca „antipartinic", „antistatal", „antisovietic", „titoist", pentru a intimida și a împiedica critica. În conducerea partidului se crease o atmosferă de neîncredere și suspiciuni, era foarte greu de respirat.

Cadrele de partid care au înfruntat teroarea sălbatică din timpul războiului, cînd îi aștepta la fiecare pas arestarea, plutonul de execuție, care au dus greul închisorilor și al lagărelor de concentrare erau calomniate, taxate drept „închistate", „sectariste" și înlăturate din muncă.

Acțiunea criminală, antipartinică a grupului fracționist a atins punctul culminant în perioada în care, ca urmare a metodelor generate de cultul personalității lui Stalin, în unele țări socialiste aveau loc represiuni împotriva activiștilor de partid și de stat cu consecințele cunoscute. Ana Pauker — Luca au considerat atunci că există condiții deosebit de prielnice pentru a înlătura și a reprima cadrele de conducere care stăteau în calea politicii lor antipartinice.

Ei exercitau presiuni pentru a scoate din munci de răspundere și a pune sub anchetă numeroși membri vechi de partid, mai ales din rîndurile tovarășilor care au luptat în brigăzile internaționale din Spania împotriva franchiștilor, ale tovarășilor care au luptat în Franța împotriva ocupanților hitleriști, ale activiștilor și membrilor de partid care, în timpul ilegalității, reușiseră să nu fie arestați.

Amintesc aici o discuție caracteristică pentru metodele pe care urmăreau să le instaureze. În timpul acestei discuții, la care a asistat și Iosif Chișinevschi, Ana Pauker mi-a pus întrebarea: „Oare să ne subapreciem atît de mult dușmanul, încît să nu se fi strecurat în conducerea partidului nostru?" Am cerut explicații, dacă are ceva semne despre existența unor elemente dușmane în rîndurile conducerii partidului și dacă are în vedere pe cineva concret — la care ea mi-a răspuns: „Nu știu, nu știu, uite ce se petrece în Bulgaria, în Polonia, în Albania; să ne ocolească oare pe noi dușmanul, să ne considere o cantitate neglijabilă? Ceea ce neliniștește este liniștea prea mare din Romînia".

Această insinuare, făcută de Ana Pauker în conversația cu mine, am auzit-o repetîndu-se nu numai la noi.

În urma dispozițiilor date de Ana Pauker, organele M.A.I., care de fapt nu se aflau sub controlul conducerii de partid, au trecut la supravegherea cadrelor de partid și de stat, la interceptarea convorbirilor telefonice, de la care nu era exceptat nici secretarul general al Comitetului Central al partidului.

Dacă elementele antipartinice nu au izbutit să împingă partidul pe un drum tragic, aceasta se datorește faptului că acțiunile lor s-au izbit în conducerea partidului de o rezistență hotărîtă în apărarea vieții, libertății și onoarei partinice a cadrelor de partid și de stat.

Este o fericire pentru partidul nostru că presiunile lor nu au dat rezultate, că nu am avut de reparat grave nedreptăți și nu am avut de reabilitat pe nimeni post-mortem.

Pe lîngă activitatea sa dușmănoasă și provocatoare, îndreptată împotriva partidului și a statului, grupul fracționist se caracteriza prin grave confuzii ideologice, concepții anarhice și aventuriste, mic-burgheze, ignoranță și incapacitate în problemele construcției de partid, de stat și economice.

În sectoarele de a căror activitate răspundeau în stat, ca Ministerul Afacerilor Externe, Ministerul de Finanțe, Interne, Agricultura, Comerțul, Aprovizionarea și Cooperația, fracționiștii introduceau linia lor proprie, contrară politicii partidului, frînînd astfel refacerea economică a țării, industrializarea socialistă, dezvoltarea agriculturii și ridicarea nivelului de trai al celor ce muncesc.

Cunoașteți cu toții ce importanță primordială acordă marxism-leninismul alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare — temelia dictaturii proletare, a regimului democrat-popular.

Călăuzindu-se după învățătura lui Marx și Lenin, partidul nostru, din primele momente de după eliberare, a desfășurat o muncă uriașă în rîndurile maselor țărănimii pentru a o apropia și a o cîștiga, privind aceasta drept condiția fundamentală a victoriei în revoluția populară. După înfăptuirea reformei agrare care a făurit o bază trainică alianței muncitorești-țărănești, partidul s-a preocupat cu cea mai mare grijă de elaborarea și aplicarea unei politici juste, — de ridicare a agriculturii, de dezvoltare a relațiilor economice dintre oraș și sat, — a pășit la o muncă răbdătoare pentru a îndruma țărănimea, pe baza convingerii și a liberului consimțămînt, pe făgașul socialismului. Conducerea de partid a atras atenția în repetate rînduri asupra primejdiilor pe care le creează orice acțiuni care ar zdruncina încrederea țărănimii în clasa muncitoare și în regimul popular.

Încălcînd în mod grosolan linia politică și hotărîrile partidului, Ana Pauker a organizat peste capul conducerii de partid, o acțiune aventuristă, provocatoare, fără precedent, menită să zdruncine grav alianța cu țărănimea muncitoare.

Pe baza indicațiilor date de ea lui Teohari Georgescu, s-au organizat în întreaga țară arestări în masă ale țăranilor, acuzați de a nu-și fi respectat obligațiile față de stat. În numele luptei împotriva chiaburilor, peste optzeci de mii de țărani, în majoritatea lor țărani muncitori, au fost trimiși în judecată; dintre ei peste 30.000 au și fost judecați în procese publice, ceea ce a provocat o mare frămîntare în masa de țărani, aduși să asiste la aceste înscenări infame.

Această provocare de mare amploare arată pe ce pantă voiau să împingă partidul și statul nostru acești aventurieri și dușmani ai partidului. Este lesne de înțeles ce urmări grave ar fi putut avea această aventură criminală, pentru alianța muncitorească-țărănească, dacă conducerea partidului n-ar fi intervenit cu toată hotărîrea, curmînd arestările și procesele și eliberînd zecile de mii de țărani arestați în mod abuziv.

Grupul fracționiștilor a putut să acționeze un număr de ani pentru că se bucurau de o anumită autoritate în partid și au reușit, în mod fățarnic, să acopere sensul activității lor. Pentru mulți tovarăși, chiar și din conducerea partidului, nu erau clare cauzele fenomenelor negative din viața partidului, — ele le-au devenit limpezi treptat, pe măsură ce consecințele acestora apăreau mai puternic la suprafață. Astfel s-au creat condițiile pentru a se trece la demascarea elementelor antipartinice.

Demascarea și înlăturarea din partid a acestui grup fracționist antipartinic a însemnat un moment de cotitură în viața partidului nostru. Abia atunci a devenit posibilă funcționarea normală, bazată pe principiul muncii colective, a Comitetului Central, a Biroului Politic și Secretariatului C.C., au fost restabilite normele leniniste în activitatea organelor de conducere ale partidului, s-a luat curs hotărît spre îmbunătățirea compoziției sociale a partidului, a întregii sale munci organizatorice și ideologice, s-au întărit con-

(Continuare în pag. 3-a)

Darea de seamă prezentată de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej

(Urmare din pag. 2-a)

trolul de partid asupra activității tuturor organelor de stat și disciplina de partid.

În consfătuirea din 1952, cu redactorii presei centrale și locale, cu activiștii din domeniul propagandei și agitației, conducerea partidului nostru a combătut tendința de proslăvire a conducătorilor partidului și a trasat ca sarcină presei să scoată în evidență, în primul rînd, fața partidului și a Comitetului său Central, forța partidului și linia sa.

În rezoluția Plenarei din august 1953 a Comitetului Central, care a dezbătut problemele îmbunătățirii muncii de partid și întăririi legăturilor partidului cu masele, s-a trasat ca sarcină principală să se lichideze „manifestările cultului personalității în propaganda de partid și în activitatea practică a organizațiilor partidului... Membrii de partid și oamenii muncii fără partid trebuie educați în spiritul devotamentului față de partid și popor".

După Congresul al XX-lea al P.C.U.S., cînd partidul a analizat activitatea sa în lumina învățămintelor acestui Congres, I. Chișinevschi și Miron Constantinescu au încercat să abată atenția partidului de la examinarea tocmai a perioadei de la venirea în țară a grupului Pauker-Luca și pînă la înlăturarea acestuia — perioadă cînd s-au comis grosolane încălcări ale normelor leniniste ale vieții de partid și ale legalității populare și cînd cultul personalității lui Stalin a luat dezvoltare și la noi în țară.

Iosif Chișinevschi și Miron Constantinescu, principalii susținători și executanți zeloși ai grupului fracționist, antipartinic, au căutat să se sustragă marilor răspunderi pe care le purtau, primul avînd conducerea muncii de propagandă și agitație, iar al doilea — a muncii organizatorice a partidului în acea vreme. În ce-l privește pe Chișinevschi, tocmai el poartă răspunderea directă pentru neglijarea editării operelor lui Lenin, la care m-am referit mai sus, în timp ce operele lui Stalin se tipăreau în timp record și în tiraje de masă. Este caracteristic episodul cu cartea lui Beria „Cu privire la istoria organizațiilor bolșevice din Transcaucazia", o compilație făcută în spiritul celui mai deșănțat cult al personalității lui Stalin. În timpul unei vizite în U.R.S.S., Chișinevschi, fără să se consulte cu conducerea de partid și probabil pentru a intra cît mai mult în grațiile lui Beria, a cerut acestuia permisiunea de a publica traducerea cărții, ridicînd osanale operei și autorului. Primind acordul lui Beria, el a și publicat-o; în timp ce volumele lui Lenin apăruseră în tiraje de 20 de mii de exemplare, această carte a fost tipărită într-un tiraj de 30 de mii, bătînd toate recordurile de rapiditate în tipărire și răspîndire. Acest episod caracterizează bine esența slugarnică, carieristă, a lui Iosif Chișinevschi.

Calomniind partidul și atacînd linia sa, încercînd să discrediteze conducerea partidului, defăimînd marile realizări obținute în anii puterii populare, I. Chișinevschi și M. Constantinescu au urmărit să dea dezbaterii documentelor Congresului al XX-lea al P.C.U.S. un curs spre stimularea spiritului anarhic și a stihiei mic burgheze, ceea ce ar fi creat un mare pericol pentru unitatea și forța partidului.

Așa cum a ieșit la iveală mai tîrziu, I. Chișinevschi și Miron Constantinescu au stabilit o platformă comună, discutînd în afara organului de partid din care făceau parte problemele politicii partidului și vieții de partid, au încercat să atragă de partea lor și alți membri ai Biroului Politic, găsind sprijin la tovarășul Constantin Pîrvulescu, care nici pînă astăzi nu și-a analizat răspunderea în legătură cu aceste fapte antipartinice.

Comitetul Central, analizînd activitatea desfășurată de partidul nostru pe baza concluziilor Congresului al II-lea al P.M.R. și în lumina evenimentelor internaționale petrecute după Congresul al XX-lea al P.C.U.S., a condamnat cu toată hotărîrea activitatea antipartinică, fracționistă a lui Chișinevschi și Constantinescu, a hotărît eliminarea lor din funcțiile de conducere pe care le dețineau.

În lumina învățămintelor Congresului al XXII-lea al P.C.U.S. apare și mai clar însemnătatea luptei principiale pe care a dus-o partidul nostru de-a lungul anilor pentru călirea sa marxist-leninistă, pentru cimentarea unității rîndurilor sale și aplicarea consecventă a normelor și principiilor leniniste în viața de partid.

Aș vrea tovarăși, să atrag aici atenția asupra necesității de a se reglementa problema denumirilor ce se atribuie unor localități, străzi, așezăminte publice, întreprinderi, unități socialiste din agricultură.

În primul rînd, consider nejust că s-a acordat unora dintre acestea nume ale unor persoane în viață — și propun să se pună capăt acestei situații.

În al doilea rînd, există dezordine în ce privește acordarea de nume ale unor persoane ce nu mai sînt în viață; adeseori astfel de denumiri se dau fără nici o aprobare, se dă același nume unui număr mare de străzi, gospodării colective etc. Este necesar să se procedeze la reexaminarea unor astfel de denumiri, urmînd ca pe viitor, asemenea denumiri să se atribuie numai cu aprobarea forurilor centrale.

III.

Tovarăși,

Însemnătatea Congresului al XX-lea în dezvoltarea mișcării comuniste mondiale, în întărirea coeziunii ei ideologice o demonstrează însăși viața. Vă amintiți prorocirile ideologilor burghezi după Congresul al XX-lea despre o așa-zisă „criză" a comunismului mondial, atacurile înverșunate ale reacțiunii și agenturilor ei, ale trădătorilor și renegaților de tot felul, cu scopul de a provoca o asemenea criză. Și cu ce s-au soldat acestea? Mișcarea comunistă și muncitorească internațională s-a dezvoltat și mai viguros, a obținut succese tot mai importante. Aceasta o demonstrează și faptul că în anii care au trecut de la Congresul al XX-lea al P.C.U.S. numărul partidelor comuniste și muncitorești a crescut cu încă 12, iar numărul total al comuniștilor cu încă 7 milioane de oameni. Marea armată internațională a comuniștilor unește astăzi în rîndurile ei aproximativ 40.000.000 de membri și exercită o influență imensă în viața popoarelor, fiind cea mai puternică forță a progresului social din lumea întreagă.

Hotărîrile Congresului al XX-lea au avut, de asemenea, o deosebită însemnătate pentru activitatea ideologică a partidelor comuniste și muncitorești, stimulînd gîndirea marxist-leninistă. Avîntul activității teoretice creatoare a mișcării comuniste și-a găsit expresie în contribuția pe care au adus-o la dezvoltarea marxism-leninismului Congresele XX, XXI și XXII ale P.C.U.S., congresele altor partide frățești, precum și Consfătuirile partidelor comuniste și muncitorești din 1957 și 1960.

Mișcarea comunistă și muncitorească internațională pășește ferm pe calea leninismului, conștientă de sarcinile și răspunderile ei istorice, mai bine pregătită pentru îndeplinirea lor, mai temeinic înarmată în lupta împotriva ideologiei burgheze, împotriva revizionismului contemporan, cît și împotriva dogmatismului și sectarismului.

Unitatea lagărului socialist și a mișcării comuniste și muncitorești s-a consolidat și mai mult datorită dezvoltării continue a relațiilor frățești, bazate pe principiile egalității în drepturi și colaborării tovărășești dintre țările socialiste și dintre partidele comuniste.

După Congresul al XX-lea al P.C.U.S., partidele comuniste și muncitorești au găsit forma cea mai potrivită de organizare a relațiilor dintre ele, pe bazele deplinei egalități, care să asigure unitatea de gîndire și acțiune, întărirea coeziunii ideologice, schimbul de experiență și coordonarea luptei comune. Această formă o constituie întîlnirile, consultările sau consfătuirile mai largi, la care se elaborează puncte de vedere unice și se stabilesc liniile directoare de activitate. „Interesele mișcării comuniste — se arată în Declarația Consfătuirii din 1960 — cer respectarea solidară de către fiecare partid comunist a aprecierilor și concluziilor elaborate în comun la consfătuirile lor de către partidele frățești, cu privire la sarcinile comune ale luptei împotriva imperialismului, pentru pace, democrație și socialism".

În promovarea acestor principii de activitate, un rol deosebit revine P.C.U.S., unanim recunoscut ca detașament de frunte al mișcării comuniste și muncitorești internaționale.

Partidul nostru și-a adus contribuția la întărirea unității internaționaliste a țărilor socialiste și partidelor comuniste și muncitorești, militînd pentru dezvoltarea continuă a acestei unități, pentru apărarea purității teoriei marxist-leniniste.

Pentru fiecare partid comunist nu există îndatorire mai imperioasă față de propriul popor, obligație internaționalistă mai înaltă decît grija pentru întărirea permanentă a coeziunii lagărului socialist și a mișcării comuniste și muncitorești internaționale sub steagul marxism-leninismului.

Tovarăși,

Comitetul Central a informat la timp partidul asupra liniei antileniniste, scizioniste a conducătorilor Partidului Muncii din Albania în frunte cu Enver Hodja și Mehmet Shehu, linie care s-a reflectat în poziția reprezentanților P.M.A. la Consfătuirea partidelor frățești ținută la București cu prilejul Congresului al III-lea al partidului nostru, răbufnind apoi cu deosebită intensitate la Consfătuirea din 1960. Conducătorii P.M.A. atacă cu o îndîrjire furibundă linia și hotărîrile Congreselor al XX-lea și al XXII-lea ale Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, dezvăluirea deschisă și hotărîtă a cultului personalității lui Stalin și a urmărilor sale nefaste.

De ce se ridică ei cu atîta înverșunare împotriva criticării cultului personalității, de ce iau apărarea gravelor încălcări comise de Stalin în activitatea sa? Pentru că ei înșiși au instaurat și mențin de mulți ani în Albania stări de lucruri identice cu cele împotriva cărora s-au ridicat Congresele Partidului Comunist al Uniunii Sovietice — practicînd în întreaga viață de partid și de stat metode proprii cultului personalității, cu întregul lor cortegiu de abuzuri.

Erijîndu-se în mod ridicol în „apărători ai purității" marxism-leninismului, ei, sub firma luptei împotriva revizionismului contemporan, atacă linia generală după care se călăuzesc partidele comuniste în principalele probleme actuale, tezele fundamentale ale Consfătuirilor partidelor comuniste și muncitorești din 1957 și 1960, fără să se sinchisească de faptul că aceste documente poartă și semnătura lor.

Aceiași oameni care, camuflîndu-și adevăratele sentimente timp de ani de zile într-un limbaj țipător nu pridideau cu jurămintele lor ipocrite de „dragoste" față de U.R.S.S., atacă acum în mod calomnios P.C.U.S., Comitetul său Central, celelalte partide marxist-leniniste.

Conducătorii albanezi au încălcat principiul recunoscut la Consfătuirea din 1960 potrivit căruia deosebirile de vederi dintre partide se rezolvă pe calea întîlnirilor și consultărilor directe; ei au respins cu îndărătnicie propunerile repetate și eforturile răbdătoare ale conducerii Partidului Comunist al Uniunii Sovietice de a se clarifica, prin discuții tovărășești, situația creată. Împreună cu alte partide frățești, și partidul nostru a depus eforturi pentru a contribui la părăsirea de către conducătorii albanezi a pozițiilor lor greșite și la revenirea lor pe drumul unității cu celelalte țări socialiste și partide frățești. Dar aceste eforturi s-au lovit de refuzul conducătorilor Partidului Muncii din Albania.

Considerăm pe deplin just că la Congresul al XXII-lea al P.C.U.S. s-a pus deschis, în mod principial, problema relațiilor cu conducerea Partidului Muncii din Albania și a liniei pe care o urmează aceasta. Cele mai multe partide comuniste și muncitorești, reprezentate la Congres, între care și partidul nostru, au condamnat cu hotărîre linia antileninistă a conducătorilor albanezi.

Nu putem fi de acord cu părerea delegației Partidului Comunist Chinez că punerea deschisă la Congres a problemei relațiilor cu conducerea Partidului Muncii din Albania ar putea să dăuneze coeziunii lagărului socialist. Critica deschisă a liniei conducătorilor Partidului Muncii din Albania a fost justă și necesară; în mișcarea muncitorească nu pot exista altfel de relații decît cele principiale, bazate pe fidelitatea față de marxism-leninism și față de principiile internaționalismului proletar.

Noi împărtășim părerea exprimată la Congres că dacă tovarășii chinezi ar dori să depună eforturi pentru normalizarea relațiilor dintre Partidul Muncii din Albania și partidele frățești, nimeni altul n-ar putea contribui mai bine la rezolvarea acestei sarcini. Aceasta ar fi într-adevăr în folosul coeziunii mișcării comuniste și ar corespunde în primul rînd intereselor poporului albanez și ale Partidului Muncii din Albania.

După cum știți, după Congresul al XXII-lea, conducătorii Partidului Muncii din Albania și-au intensificat și mai mult atacurile calomnioase împotriva liniei generale a partidelor comuniste și muncitorești și îndeosebi împotriva Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și a conducerii sale.

Conducătorii Partidului Muncii din Albania își asumă o grea răspundere pentru linia lor, dăunătoare intereselor construirii socialismului în Albania, ale lagărului socialist și ale mișcării comuniste internaționale.

IV.

Tovarăși,

Congresul al XXII-lea al P.C.U.S. a făcut o amplă analiză a situației internaționale, a principalelor fenomene de pe arena mondială, a caracteristicilor epocii noastre în care se înfăptuiește procesul grandios de trecere a omenirii de la capitalism la socialism.

Cele mai esențiale probleme ale lumii: etapa nouă în care se găsește sistemul socialist mondial, agravarea crizei generale a capitalismului, perspectivele evoluției celor două sisteme social-economice mondiale, problema căilor de trecere a diferitelor țări la socialism, dezvoltarea noilor state independente, problemele păcii și războiului — toate aceste probleme de însemnătate fundamentală pentru omenire își găsesc o aprofundată tratare științifică în Programul P.C.U.S. și în celelalte documente ale Congresului.

Fenomenul social cel mai important al epocii contemporane îl constituie formarea sistemului mondial socialist, schimbarea fundamentală a raportului de forțe în favoarea acestuia, întărirea și transformarea lui în factorul hotărîtor al dezvoltării societății.

Importantele succese obținute de țările socialiste în dezvoltarea forțelor de producție și în ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii, întreaga operă de construcție a socialismului și comunismului, relațiile internaționaliste statornicite în cadrul lagărului socialist acționează cu putere asupra conștiinței maselor din toate țările, contribuie la accelerarea mersului înainte al popoarelor pe calea progresului.

Măreața comunitate a țărilor socialiste reprezintă o uriașă forță politică, economică și morală de care lumea capitalistă este nevoită să țină seama într-o măsură din ce în ce mai mare.

În puternic contrast cu linia continuu ascendentă a dezvoltării sistemului mondial socialist, se accentuează declinul capitalismului, intrat în noua etapă a crizei sale generale.

Procesul descompunerii și pieirii sale inevitabile este demonstrat de faptul că în ultimii ani imperialismul și-a pierdut în mod definitiv dominația asupra majorității popoarelor. Cea mai mare parte a omenirii o formează acum lumea socialistă și a fostelor țări coloniale și semicoloniale care și-au cucerit independența națională.

Este deosebit de importantă analiza făcută de Congresul al XXII-lea al P.C.U.S. particularităților actualei etape a crizei generale a capitalismului, ascuțirii contradicțiilor lăuntrice ale sistemului capitalist. Trecerea la capitalismul monopolist de stat, militarizarea tot mai intensă a economiei nu înlătură ci agravează plăgile de nevindecat ale sistemului capitalist — așa cum arată accentuarea instabilității și intensificarea fenomenelor de putrefacție din economia țărilor capitaliste, folosirea incompletă a capacităților de producție, crizele periodice la scurte intervale, șomajul cronic de masă. În S.U.A., în timp ce milioane de oameni nu pot găsi de lucru, o parte considerabilă a utilajelor și agregatelor — într-o serie de ramuri pînă la 30 și 40 la sută — stau nefolosite. Toate acestea constituie o reflectare a principalei contradicții a orînduirii capitaliste — între înaltul nivel de dezvoltare a forțelor de producție și relațiile de producție învechite, care frînează creșterea producției sociale.

În lumea capitalistă se ascut antagonismele de clasă, se intensifică lupta clasei muncitoare; participarea a peste 53.000.000 de oameni ai muncii la lupta grevistă numai în 1960 — iată cum arată în fapte „pacea socială", „armonia între clase", despre care vorbesc ideologii burghezi. Cuvîntările la Congres ale reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești din țările capitaliste oferă un tablou viu al creșterii, ca amploare și combativitate, a luptei clasei muncitoare și maselor largi, al împletirii tot mai strînse a acțiunilor pentru îmbunătățirea condițiilor de trai cu mișcarea tot mai largă pentru pace, democrație și progres social.

Agravarea continuă a contradicțiilor care macină temeliile capitalismului face să apară și mai limpede că socialismul reprezintă singura cale de rezolvare a problemelor de importanță vitală aflate în fața omenirii. De aci izvorăște uriașa însemnătate a tezelor cuprinse în Programul Partidului Comunist al Uniunii Sovietice cu privire la diversitatea formelor de trecere de la capitalism la socialism — teze care orientează partidele frățești spre aplicarea creatoare a învățăturii marxist-leniniste. Dar oricare ar fi forma în care se înfăptuiește trecerea de la capitalism la socialism, aceasta nu este posibilă decît pe calea revoluției, iar esența puterii de stat noi, populare, va fi aceeași — dictatura proletariatului, care reprezintă adevărata democrație, democrația pentru oamenii muncii.

Un măreț proces revoluționar care schimbă înfățișarea lumii contemporane îl constituie prăbușirea sistemului colonial. Desprinderea din lanțurile robiei coloniale a peste 1 miliard și jumătate de oameni, transformarea fostelor țări coloniale dintr-o rezervă a imperialismului într-o forță tot mai activă antiimperialistă dau lovituri puternice imperialismului, adîncind criza generală a sistemului capitalist.

Lichidarea totală a rămășițelor robiei coloniale este o necesitate obiectivă dictată de însuși mersul istoriei; totodată aceasta va avea ca urmare înlăturarea sursei permanente de primejdii pentru pacea generală pe care o reprezintă războaiele purtate de „civilizatorii" colonialiști ca și folosirea privilegiilor coloniale pentru instalarea de baze militare și pentru atragerea noilor state în cursa înarmărilor. Pornind de la interesele popoarelor încă subjugate cît și ale întăririi securității internaționale, U.R.S.S. a prezentat la Organizația Națiunilor Unite cunoscuta propunere ca anul 1962 să devină anul lichidării definitive a colonialismului pe întreaga noastră planetă, propunere sprijinită de țările socialiste, precum și de numeroase state nesocialiste.

Cu o forță irezistibilă crește valul luptei popoarelor pentru dobîndirea dreptului de a-și hotărî singure soarta, pentru consolidarea și dezvoltarea independenței recent cucerite. În desfășurarea cu succes a acestei lupte sînt de o uriașă însemnătate existența sistemului mondial socialist, ajutorul frățesc al țărilor socialiste, în care popoarele coloniale, ca și popoarele care au scuturat jugul imperialist au cei mai sinceri și mai de nădejde prieteni.

Un exemplu elocvent îl oferă în această privință Cuba revoluționară: în ciuda tuturor acțiunilor agresive întreprinse de cercurile imperialiste din S.U.A. — de la război economic și încercări de izolare politică, pînă la organizarea invaziei armate — eroicul popor cuban se dovedește de neînfrînt, ținînd sus steagul libertății. În fața agresorilor, Cuba nu este singură; în lupta dreaptă pe care o duce, ea găsește sprijin în rîndul unor puternice forțe internaționale, în frunte cu lagărul socialist. O efervescență fără precedent a cuprins continentul Americii Latine popoarele latino-americane se ridică cu hotărîre la luptă pentru apărarea independenței, pentru democrație și progres.

Congresul al XXII-lea a acordat o uriașă atenție luptei pentru pace. El a reafirmat tezele Congresului al XX-lea al P.C.U.S. și ale Consfătuirilor din 1957 și 1960 cu privire la posibilitatea reală a preîntîmpinării unui nou război mondial, subliniind cu o nouă forță însemnătatea principiului leninist al coexistenței pașnice, ca principiu de bază, cu caracter permanent, al politicii externe a statului sovietic pentru întreaga epocă istorică a trecerii omenirii de la capitalism la socialism. Aceste idei exercită o imensă influență mobilizatoare asupra tuturor popoarelor.

Imperialismul a generat în viața internațională relații întemeiate pe forță, pe dictat și pe agresiune, de pe urma cărora omenirea a avut de îndurat suferințe incalculabile. A obține ca în raporturile dintre state să triumfe principiile noi promovate de socialism, principiile păcii și egalității în drepturi, ale respectului față de independența și suveranitatea tuturor țărilor — iată un obiectiv care însuflețește pe fiecare om cinstit, iubitor de pace, din orice parte a lumii.

În legătură cu aceasta apar limpede ce importanță excepțională prezintă pentru destinele popoarelor existența sistemului mondial socialist, ce mare fericire este pentru întreaga omenire că forțele socialismului precumpănesc tot mai mult asupra celor ale imperialismului. În epoca noastră forțele care stau de strajă păcii dispun de mijloace puternice pentru a-i împiedica pe imperialiști să dezlănțuie un război mondial. Creșterea și întărirea continuă a socialismului înseamnă întărirea forțelor păcii.

La Congres a apărut din nou, cu o mare claritate, rolul U.R.S.S. ca principală forță a apărării păcii. Uniunea Sovietică militează cu o perseverență neobosită pentru soluționarea pașnică a problemelor internaționale. Politica ei externă îmbină fermitatea față de uneltirile cercurilor agresive imperialiste cu suplețea și elasticitatea în căutarea și valorificarea oricăror posibilități de destindere a încordării internaționale, de atragere a noi și noi state și categorii sociale pe pozițiile păcii. Această politică leninistă, dinamică și realistă, de largă perspectivă, determină continue deplasări în opinia publică mondială, contribuie în mod hotărîtor la izolarea crescîndă a promotorilor politicii de război, la creșterea și unirea tot mai strînsă a forțelor păcii.

Politica de pace a Uniunii Sovietice și a celorlalte state socialiste și-a găsit expresia în eforturile lor susținute pentru înlăturarea rămășițelor celui de-al doilea război mondial prin încheierea grabnică a Tratatului de pace cu Germania și normalizarea, pe această bază, a situației Berlinului occidental. Aceasta este o problemă vitală pentru asigurarea păcii în Europa și în lume. A minimaliza primejdia pe care o reprezintă imperialismul agresiv vest-german pentru pace în Europa, așa cum încearcă să facă unii oameni politici din Occident, ar însemna a desconsidera învățămintele istoriei și interesele vitale ale popoarelor, care în decursul unei singure generații au îndurat de două ori grele suferințe din vina militarismului german.

Astăzi nu este pentru nimeni un secret că Bundeswehrul german a fost reînviat, că în mîna foștilor generali ai lui Hitler — autori ai cunoscutelor planuri de cotropire a Europei — care proferează fățiș amenințări revanșarde la adresa unor state vecine, sînt puse arme dintre cele mai moderne. Interesele tuturor popoarelor, inclusiv ale poporului german, cer să se pună capăt reînarmării militariștilor vest-germani, să se lichideze focarul de război din R. F. Germană.

Tocmai de aceea țările socialiste cheamă puterile occidentale la încheierea Tratatului de pace german și transformarea Berlinului occidental într-un oraș liber, demilitarizat, cu cele mai largi garanții internaționale. În vederea soluționării de comun acord a acestei importante probleme internaționale, Uniunea Sovietică și celelalte țări socialiste au propus în repetate rînduri puterilor occidentale să ia loc la masa tratativelor. Acest spirit constructiv și-a găsit o nouă expresie în faptul că guvernul sovietic, pronunțîndu-se cu toată fermitatea pentru soluționarea rapidă a problemei germane, a declarat că nu insistă în mod neapărat asupra termenului de 31 decembrie pentru semnarea tratatului, dacă puterile occidentale se vor arăta dispuse să colaboreze la reglementarea acestei probleme. Considerăm justă și sprijinim întrutotul această poziție. Ceea ce interesează în primul rînd este nu data, deși firește rezolvarea problemei Berlinului nu va putea fi tergiversată la infinit, ci rezolvarea efectivă a problemei, în interesul întăririi păcii pe continentul nostru și în lume.

În această ordine de idei este pozitiv faptul că în unele declarații recente președintele S.U.A., J. Kennedy, se referă la necesitatea tratativelor pentru examinarea problemelor care provoacă încordare între state, inclusiv a problemei Germaniei și Berlinului occidental.

Dacă puterile occidentale s-ar situa în problema tratativelor pe o poziție care să pornească nu de la premiza menținerii rămășițelor celui de-al doilea război mondial și a actualei situații anormale din Berlinul occidental, ci de la necesitatea înlăturării focarului de război din R.F.G. și reglementării problemei germane în conformitate cu interesele tuturor statelor iubitoare de pace, aceasta ar fi numai spre binele păcii în Europa și în lumea întreagă.

Opinia publică internațională este însă pe drept cuvînt neliniștită de faptul că guvernanții R.F.G., în frunte cu Adenauer, răspund poziției rezonabile a statelor socialiste prin acțiuni tinzînd în mod deliberat la perpetuarea situației primejdioase create în centrul Europei.

În actualele condiții, cînd datorită existenței armei termonucleare un nou război ar aduce omenirii distrugeri incalculabile, nu există obligație mai imperioasă decît aceea a unirii și concentrării eforturilor tuturor forțelor păcii pentru zădărnicirea uneltirilor agresive ale cercurilor imperialiste.

Există o cale sigură pentru a se pune capăt în mod radical pericolului de război, încordării și suspiciunii: lichidarea a înseși mijloacelor de purtare a războiului, înfăptuirea dezarmării generale și totale. Congresul al XXII-lea al P.C.U.S. a ridicat și mai sus steagul luptei pentru dezarmare, înscriind această cerință majoră a popoarelor ca obiectiv programatic al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și reafirmînd hotărîrea U.R.S.S. de a depune în continuare toate eforturile pentru eliberarea omenirii de povara cursei înarmărilor și de pericolele legate de aceasta.

Popoarele iubitoare de pace, cercuri din cele mai largi ale opiniei publice care urmăresc cu îngrijorare creșterea stocurilor de arme nimicitoare sprijină poziția Uniunii Sovietice, subliniată și la actuala sesiune a O.N.U., de a fi gata să semneze imediat un acord de dezarmare generală, acceptînd propunerile puterilor occidentale cu privire la control, dacă și acestea acceptă programul dezarmării generale. Hotărîrea guvernului sovietic privind reluarea tratativelor de la Geneva în problema încetării experiențelor atomice militare precum și noile propuneri în acest domeniu, reflectă dorința Uniunii Sovietice de a nu precupeți nici un efort pentru a apropia ziua în care arma nucleară va înceta să mai amenințe omenirea.

Este semnificativă adoptarea recentă de către Adunarea Generală a O.N.U. a unei declarații cu privire la interzicerea folosirii armei nucleare. La acest succes al forțelor păcii s-a ajuns în urma voturilor țărilor socialiste, ale noilor state independente și ale unui număr de alte state; în schimb hotărîrea n-a obținut sprijinul marilor puteri occidentale. Oglindind schimbările care se produc azi în lume, votul de la O.N.U. a făcut totodată să apară în adevărata lor lumină pozițiile diferitelor state față de o problemă vitală pentru omenire, care frămîntă atît de mult popoarele.

Un rol important în însănătoșirea întregii situații internaționale îl poate avea crearea unor zone fără arma atomică. Ideea creării unor asemenea zone, ca o contribuție la întărirea păcii generale prinde rădăcini tot mai largi în viața internațională; aceasta o arată între altele rezoluția adoptată recent la O.N.U. cu privire la transformarea Africii într-o zonă denuclearizată. Iată încă o confirmare a oportunității și caracterului actual al propunerilor guvernului romîn cu privire la dezvoltarea unor relații de bună vecinătate în Balcani și crearea unei zone denuclearizate în sud-estul Europei. Cercurile conducătoare din Grecia și Turcia, urmînd linia politică a Blocului agresiv N.A.T.O., resping propunerile constructive ale țărilor socialiste, menite să consolideze pacea în Balcani. În ce ne privește, convinși de marea însemnătate a acestor propuneri pentru popoarele țărilor balcanice și pentru pace în Europa, ne vom continua cu perseverență eforturile în această direcție.

Promovînd cu consecvență o politică de coexistență pașnică, statele socialiste apreciază cu luciditate situația internațională și, conștiente de răspunderea ce le revine față de soarta popoarelor lor și de interesele păcii în lume, iau măsurile necesare pentru întărirea capacității lor de apărare, ca răspuns la pregătirile agresive ale puterilor imperialiste. Cercurile cele mai largi ale opiniei publice s-au putut convinge din experiența întregii perioade postbelice că Uniunea Sovietică, statele socialiste și-au pus întotdeauna forța în slujba apărării păcii, a înfrînării cercurilor agresive imperialiste, a preîntîmpinării unui război mondial distrugător.

Credincioși misiunii lor istorice, comuniștii țin ferm în mîinile lor steagul păcii, unind în jurul lor mase mereu mai largi în lupta pentru zădărnicirea uneltirilor agresive ale cercurilor imperialiste, pentru salvgardarea păcii. Cu prilejul Congresului al XXII-lea al P.C.U.S., partidele comuniste și muncitorești și-au exprimat din nou hotărîrea de a păși mai departe pe calea luptei pentru apărarea păcii, potrivit intereselor fundamentale ale tuturor popoarelor, ale întregii umanități.

Evoluția evenimentelor internaționale confirmă justețea politicii externe a țărilor lagărului socialist. În calitate de membru al comunității frățești a statelor socialiste, țara noastră va urma și pe viitor, neabătut, aceeași politică de apărare a păcii, și, în strînsă unire cu toate forțele mondiale ale păcii, va milita pentru zădărnicirea uneltirilor agresive imperialiste, sprijinind orice inițiativă constructivă și sporindu-și propria contribuție la rezolvarea pașnică a problemelor litigioase. Republica Populară Romînă va depune și pe viitor eforturi pentru extinderea relațiilor pașnice și a schimburilor economice și culturale cu toate statele, pentru dezvoltarea relațiilor de bună vecinătate și a colaborării internaționale, pentru promovarea perseverentă a principiilor coexistenței pașnice și statornicirea unei păci trainice în lume.

★

Tovarăși,

Programul P.C.U.S. reprezintă pentru poporul nostru întruchiparea propriului său viitor luminos, el răsună pentru oamenii muncii din țara noastră ca o chemare la muncă și luptă pentru desăvîrșirea construcției socialiste și crearea condițiilor de trecere treptată la construirea comunismului în Republica Populară Romînă.

Studierea documentelor Congresului al XXII-lea al P.C.U.S. de către toți membrii partidului și de către oamenii muncii se va face în strînsă legătură cu sarcinile puse de partid în actuala etapă a construcției socialiste în țara noastră, cu sarcinile de perspectivă ale dezvoltării țării noastre, cu sarcinile generale ale mișcării comuniste și muncitorești internaționale.

Principalele învățăminte ale construcției socialiste și comuniste subliniate de Congres evidențiază justețea liniei politice a partidului trasată de Congresul al III-lea al P.M.R., al cărei obiectiv fundamental este dezvoltarea bazei tehnico-materiale a socialismului, creșterea accelerată a forțelor de producție ale țării, încheierea procesului de făurire a relațiilor de producție socialiste în întreaga economie.

Intrăm în al treilea an al planului de 6 ani cu un bogat bilanț de realizări în dezvoltarea economiei naționale, rod al vastei activități creatoare desfășurate de oamenii muncii sub conducerea partidului.

Planul de stat pe 1962 prevede sarcini deosebit de importante pentru creșterea în ritm rapid a industriei, pentru sporirea producției industriale și agricole, ridicarea bunăstării materiale a celor ce muncesc.

În prezent are loc în întreaga țară dezbaterea prevederilor planului pe 1962. Sarcina principală care stă în fața organelor și organizațiilor de partid, a organizațiilor sindicale și de U.T.M., a conducerilor ministerelor și întreprinderilor este de a asigura realizarea și depășirea planului pe 1961, creînd condițiile pentru îndeplinirea ritmică și la toți indicii a planului de stat pe 1962.

Poporul nostru este conștient că realizarea planului de 6 ani va deschide în fața sa noi orizonturi luminoase, va crea condițiile pentru o și mai puternică înflorire a patriei socialiste. Pe baza indicațiilor Congresului al III-lea al P.M.R., care a stabilit liniile directoare ale dezvoltării țării noastre în perspectivă se elaborează în prezent programul de dezvoltare a economiei naționale pînă în 1980. Obiectivul fundamental al acestui program va fi crearea bazei tehnico-materiale necesare trecerii treptate la construirea comunismului, asigurarea unui avînt uriaș al forțelor de producție pe baza continuării industrializării socialiste, acordîndu-se neabătut prioritate industriei grele și îndeosebi construcțiilor de mașini, dezvoltarea multilaterală a agriculturii socialiste, — în vederea obținerii unui belșug de bunuri.

Muncind cu entuziasm și abnegație pentru dezvoltarea Republicii Populare Romîne, bucurîndu-se de ajutorul frățesc al Uniunii Sovietice, de avantajele colaborării și într-ajutorării dintre toate țările lagărului socialist, poporul nostru își va transforma patria într-o perioadă istorică scurtă într-o țară avansată din punct de vedere al producției și consumului pe locuitor, va păși în comunism, mai mult sau mai puțin în același timp cu toate popoarele marii comunități socialiste.

Condiția de bază a înfăptuirii sarcinilor desăvîrșirii construcției socialiste o constituie ridicarea neîncetată a rolului conducător al partidului în toate domeniile activității economice, politice și social-culturale. Așa cum s-a subliniat la Congresul al III-lea al partidului, este necesar să se acorde și de acum înainte principala atenție întăririi neîncetate a partidului, a rîndurilor sale, aplicării cu consecvență a principiilor și normelor leniniste în viața de partid, a principiului conducerii colective în toate organele de partid, atragerii și mai active a membrilor de partid la dezbaterea principalelor probleme ale politicii partidului. Să întărim neîncetat disciplina în partid, fermitatea și combativitatea în lupta pentru aplicarea politicii partidului, unitatea și coeziunea întregului partid în jurul Comitetului Central.

Organele și organizațiile de partid au datoria să desfășoare o și mai intensă muncă politico-organizatorică în mase, să întărească neîncetat legăturile partidului cu clasa muncitoare, cu țărănimea, cu intelectualitatea, care urmează cu dragoste și încredere partidul nostru, înfăptuiesc cu hotărîre politica sa.

Trebuie să atragem în și mai mare măsură masele populare la rezolvarea treburilor de stat, preocupîndu-ne de continua sporire a rolului organizațiilor obștești în viața socială, de perfecționarea conducerii și planificării economiei, a formelor și metodelor de muncă ale aparatului de stat.

Congresul al XXII-lea al P.C.U.S. a acordat o atenție deosebită activității ideologice, muncii pentru făurirea și dezvoltarea conștiinței omului nou, constructor al comunismului. Învățînd din experiența P.C.U.S., va trebui să îmbunătățim neîncetat activitatea ideologică, al cărei rol sporește pe măsura desăvîrșirii construcției socialiste în țara noastră. Organizațiile și organele de partid au datoria de a munci pentru ridicarea necontenită a nivelului politic-ideologic al membrilor lor, în primul rînd al cadrelor de partid, pentru a asigura însușirea cît mai temeinică a învățăturii marxist-leniniste în strînsă legătură cu sarcinile practice ale construcției socialiste.

Este necesar să desfășurăm o activitate perseverentă în domeniul formării conștiinței socialiste a oamenilor muncii, dezvoltînd în și mai mare măsură activitatea politico-educativă în mase, cuprinzînd în sfera ei cele mai largi pături ale populației, acordînd o deosebită atenție tineretului de la orașe și sate. În centrul acestei activități trebuie să stea cultivarea dragostei și respectului față de muncă și îndatoririle sociale, față de bunurile obștești, înrădăcinarea normelor și principiilor socialiste de conviețuire în societate. Înfăptuind cu perseverență principiul conducerii de partid a activității ideologice și culturale, trebuie să veghem și pe viitor ca această activitate să fie pătrunsă de partinitate, de intransigență față de orice influență a ideologiei burgheze, în vederea triumfului deplin al ideologiei socialiste.

Fidelitatea nestrămutată a partidului nostru față de învățătura marxist-leninistă, unitatea și coeziunea sa de monolit, experiența bogată pe care a dobîndit-o, devotamentul și abnegația cadrelor și membrilor de partid, încrederea nemărginită cu care partidul este urmat de poporul muncitor reprezintă chezășia îndeplinirii sarcinilor mărețe ale desăvîrșirii construcției socialiste în Republica Populară Romînă.

Învățămintele pe care le tragem din lucrările de însemnătate istorică ale Congresului al XXII-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, însuflețesc întregul nostru partid în lupta pentru a asigura deplina victorie a socialismului în țara noastră, a contribui în tot mai mare măsură la întărirea lagărului socialist, la izbînda forțelor păcii și socialismului în lumea întreagă.

SUB SEMNUL UNITĂȚII CLASEI MUNCITOARE INTERNAȚIONALE

Mișcarea sindicală din toate țările trăiește momente deosebite. Începînd de la 4 decembrie, la Moscova se desfășoară lucrările celui de-al V-lea Congres Sindical Mondial. Reprezentanții sindicatelor din 93 de țări ale lumii dezbat probleme de o deosebită însemnătate menite să ridice pe o treaptă și mai înaltă lupta pentru pace și progres social a clasei muncitoare internaționale.

La primul punct al ordinei de zi a Congresului, raportul a fost prezentat de Louis Saillant, secretar general al F.S.M. Vorbitorul a făcut o amplă analiză a activității desfășurată de Federația Sindicală Mondială în perioada care a trecut de la cel de-al IV-lea Congres Sindical mondial care a avut loc în octombrie 1957 și pînă astăzi, pentru întărirea unității de acțiune a clasei muncitoare în lupta pentru pace, progres social, pentru lichidarea colonialismului.

V MOSCOVA 4-16 XII 1961 CONGRES SINDICAL MONDIAL

O bună parte din raportul prezentat de secretarul general al F.S.M. se referă la succesele obținute de oamenii muncii din U.R.S.S. și din celelalte țări socialiste în dezvoltarea economiei și culturii, asigurarea unor tot mai bune condiții de muncă și creșterea permanentă a bunăstării celor ce muncesc. Louis Saillant a apreciat că noul Program al P.C.U.S. este o adevărată cartă a fericirii și păcii pentru popoarele sovietice și în același timp un izvor de uriașă însuflețire pentru oamenii muncii și sindicatele din întreaga lume, deoarece el exprimă în soluții concrete și realizabile cele mai sfinte aspirații ale oamenilor muncii și popoarelor. Raportul conține totodată numeroase exemple care demască cu tărie exploatarea crîncenă la care este supus proletariatul în țările capitaliste și subliniază combativitatea crescîndă cu care clasa muncitoare din aceste țări luptă pentru revendicările sale economice și politice.

Întregul raport este străbătut ca un fir roșu de ideea unității clasei muncitoare internaționale. Secretarul general al F.S.M. a citat numeroase exemple care arată că în pofida uneltirilor scizioniste ale liderilor de dreapta din conducerea C.I.S.L., oamenii muncii care fac parte din aceste sindicate duc tot mai multe acțiuni comune cu sindicatele afiliate la Federația Sindicală Mondială. Raportul ca și întreaga desfășurare a lucrărilor Congresului de la Moscova constituie o puternică chemare adresată tuturor membrilor de sindicat de a întări solidaritatea internațională a muncitorilor din toate țările, de a lărgi lupta pentru unitatea mișcării sindicale pe plan național și internațional. „Noi reprezentăm o forță uriașă, se spune în raportul prezentat de Louis Saillant. Ea va fi de neînvins dacă vom fi puternic uniți, dacă vom forma un front comun de luptă pentru interesele vitale ale oamenilor muncii, pentru democrație și progres social, pentru cauza păcii mondiale și independență națională".

În zilele noastre mișcarea sindicală mondială își manifestă cu tot mai multă vigoare uriașa sa forță în rezolvarea tuturor problemelor importante care preocupă omenirea. Organizațiile muncitorești și sindicale au adus și aduc o contribuție imensă la eliberarea popoarelor din robia colonială, la lupta pentru lichidarea rușinosului sistem colonialist. Despre aceste probleme se vorbește pe larg în raportul prezentat la cel de-al doilea punct al ordinei de zi a Congresului Sindical Mondial de Ibrahim Zakaria, secretar al F.S.M. Raportul scoate în evidență numeroasele inițiative și acțiuni ale F.S.M. în sprijinul luptei pentru eliberare națională a țărilor și popoarelor subjugate de colonialiști și demască cu tărie acțiunile monopolurilor și ale guvernelor țărilor colonialiste care urmăresc să prelungească prin foc și sînge dominația lor asupra teritoriilor pe care încă le mai stăpînesc. Dar oricît s-ar crampona imperialiștii și oricît de mult ar fi ei sprijiniți de conducerea sindicatelor de dreapta, ei nu vor putea opri procesul desființării totale și în cel mai scurt timp a putredului sistem colonialist. Astăzi, se arată, între altele, în raportul prezentat de Ibrahim Zakaria la Congres, în urma marilor victorii ale mișcării de eliberare națională, datorită existenței, puterii și prestigiului din ce în ce mai mari ale lagărului socialist, dezvoltării mișcării muncitorești din țările capitaliste, există condițiile necesare pentru ca toate popoarele care se mai găsesc încă sub jugul colonialismului să-și cucerească libertatea.

Pe marginea rapoartelor prezentate au luat cuvîntul de la tribuna Congresului numeroși reprezentanți ai sindicatelor din țări ale Europei, Asiei și Africii. Și toți, fie că reprezentau țări socialiste sau capitaliste, fie că vorbeau în numele sindicatelor afiliate sau neafiliate la Federația Sindicală Mondială, au exprimat voința milioanelor de membri de sindicat pe care-i reprezintă de a întări pe mai departe unitatea de acțiune a clasei muncitoare din întreaga lume, în lupta pentru dezarmarea generală și totală, coexistență pașnică, lichidarea sistemului colonial, pentru pace și progres social.

Sesiunea Adunării Generale a O.N.U.

Au fost aprobate rezoluțiile cu privire la preîntîmpinarea răspîndirii armei nucleare

În ciuda împotrivirii puterilor occidentale, Adunarea Generală a O.N.U. a aprobat la 4 decembrie rezoluția adoptată la 30 noiembrie de Comitetul Politic cu privire la preîntîmpinarea răspîndirii armei nucleare. Această rezoluție, prezentată de delegațiile a șase țări, împuternicește pe secretarul general provizoriu al O.N.U. să studieze posibilitatea ca țările care nu au arme nucleare să-și asume angajamentul de a se abține de la producția sau achiziționarea acestor arme și să nu îngăduie în viitor amplasarea acestor arme pe teritoriul lor.

Teza din rezoluție care prevede ca țările respective să-și asume obligația de a refuza amplasarea de arme nucleare pe teritoriul lor, nu convine puterilor occidentale și de aceea, ele au votat împotriva rezoluției, ca și la ședința Comitetului Politic. Traducerea în viață a rezoluției adoptate de Adunarea Generală a O.N.U. ar însemna printre altele falimentul planurilor de transformare a Germaniei occidentale într-o putere atomică. Se vede limpede așadar de ce S.U.A., Anglia și Franța, precum și alte șapte țări, au votat împotriva rezoluției cu privire la preîntîmpinarea răspîndirii armei nucleare.

Totodată, Adunarea Generală O.N.U. a aprobat o rezoluție care obligă puterile ce posedă arme nucleare să nu transmită altor țări arme nucleare și să nu le pună la dispoziție informațiile necesare producției lor. Rezoluția cheamă la încheierea unui acord internațional, în baza căruia puterile nenucleare să-și asume obligația de a nu poseda arme nucleare.

Intervenții ale reprezentantanților R. P. Romîne în problema Omanului și cea coreeană

De o săptămînă Comitetul Politic special al O.N.U. a luat în dezbatere problema Omanului, teritoriu aflat sub dominația colonială a Angliei. Luînd cuvîntul la dezbateri reprezentantul permanent al țării noastre la O.N.U., Mihail Hașeganu, a arătat că timp de mai multe decenii Marea Britanie, prin acțiuni armate directe sau prin mașinațiuni și intrigi a creat în zona Golfului Persic și a peninsulei Arabice o seamă de unități teritoriale al căror statut politic internațional este greu de definit și astăzi: colonii, protectorate etc., în fond teritorii sub dominația colonială a metropolei. Anglia a transformat întreaga regiune într-o zonă de conflicte permanente în care ea și-a asigurat în mod samavolnic rolul de arbitru, iar forțelor sale armate rolul de executant al hotărîrilor proprii. În fond este vorba de asigurarea de către Anglia a concesiunilor petrolifere și a unor poziții strategice de prim ordin, în care scop forțele armate ale colonialiștilor britanici au întreprins represiuni împotriva populației din Oman. „Pentru noi este evident — a spus vorbitorul — că în acest caz avem de aface cu o agresiune întreprinsă de Marea Britanie împotriva Omanului, acțiune pe care Carta O.N.U. o condamnă; că această acțiune se încadrează perfect în contextul noțiunii de război colonial la care se referă Declarația pentru acordarea independenței țărilor și popoarelor coloniale, adoptată anul trecut la O.N.U." Arătînd că aceste acțiuni ale Angliei constituie o amenințare la adresa păcii și securității internaționale și că ele trebuie să fie condamnate cu toată hotărîrea, M. Hașeganu a declarat în încheiere că delegația R.P. Romîne se pronunță pentru retragerea tuturor forțelor armate străine din Oman și din întreaga regiune și acordarea dreptului la autodeterminare și independența poporului din Oman.

Cu toată opoziția puterilor occidentale Comitetul Politic al Adunării Generale O.N.U. a hotărît să ia în dezbatere problema coreeană în cursul săptămînii viitoare.

Reprezentantul R. P. Romîne, Silviu Brucan, a arătat motivele pentru care problema coreeană trebuie să fie discutată imediat de către Comitetul Politic. În primul rînd — a spus el — recentele evenimente care au avut loc în Coreea de Sud reprezintă un mare pericol pentru pacea și securitatea acestei regiuni, din momentul în care puterea a fost preluată de către o juntă militară agresivă și iresponsabilă. În al doilea rînd datorită acelorași evenimente steagul O.N.U. este folosit pentru a masca una dintre cele mai cinice și brutale dictaturi din lume, iar datorită faptului că O.N.U. este în mod abuziv reprezentată în Coreea de Sud de către armata americană, există în orice moment pericolul unei noi aventuri militare în Extremul Orient. Dezbaterea problemei coreene în Comitetul Politic este o necesitate urgentă pentru prevenirea ivirii unui nou focar de încordare internațională în lume.

Consfătuirile raionale ale colectiviștilor fruntași

Aproape 380 de delegați — aleși de adunările generale ale gospodăriilor colective din rîndul celor mai buni colectiviști — au luat parte la consfătuirea din raionul Ineu. Informarea prezentată de tovarășul Aurel Mărie, președintele comitetului executiv al sfatului popular raional Ineu, și luările de cuvînt ale participanților au subliniat cu putere că raionul a obținut în ultimii ani importante succese pe linia lărgirii sectorului colectivist și a întăririi economico-organizatorice a gospodăriilor colective.

Puterea faptelor

Cu un an în urmă, raionul Ineu număra 14 gospodării colective. În aceste gospodării, 1.796 de familii munceau 6.260 de hectare de teren. În interval de un an, numărul gospodăriilor a crescut la 26, al familiilor la 7.927, iar suprafața de teren colectivizată la 24.726 de hectare. În gospodăriile noi au intrat 3.420 de familii cu peste 10.000 de hectare de teren agricol. Creșterea procentului colectivizării de la 10,3 (ca număr de familii) la 44.7 este rezultatul nemijlocit al muncii politice desfășurate de organizațiile de partid care au popularizat temeinic în rîndul întovărășiților și al țăranilor cu gospodării individuale producțiile bune și veniturile mari obținute de gospodării colective ca cele din Ineu, Bocsig, Sicula. În aceste gospodării au fost organizate și numeroase vizite. Întovărășiții și țăranii cu gospodărie individuală au văzut că gospodăriile vizitate au avut an de an recolte mai mari decît ale lor. Anul acesta, de pildă, recoltele la hectar ale gospodăriilor colective întrec pe cele ale întovărășiților — care, la rîndu-le, depășesc pe ale gospodăriilor individuale, — cu 445 de kg la grîu, 382 de kg la porumb, 251 de kg la floarea-soarelui, și peste 2.000 de kg la sfecla de zahăr. Dacă întreaga agricultură ar fi fost colectivizată, raionul ar fi produs în acest an cu 8.404 tone mai mult grîu și porumb.

Popularizînd cifrele de mai sus, organizațiile de bază conving în aceste zile noi țărani întovărășiți și cu gospodărie individuală să intre în gospodăriile colective.

Șeptelul se dezvoltă cu repeziciune

În cadrul consfătuirii s-a arătat că în gospodăriile colective din raion s-au obținut succese importante în privința dezvoltării creșterii animalelor. Numai în ultimii doi ani, numărul total al taurinelor a crescut de zece ori (al vacilor de peste 15), al păsărilor de peste 20 de ori. A crescut de 2-3 ori și numărul oilor și al porcilor. Delegații la consfătuire s-au angajat în numele colectiviștilor pe care i-au reprezentat că vor asigura dezvoltării șeptelului un ritm și mai rapid.

Pentru dezvoltarea șeptelului, gospodăriile colective din raion au primit un prețios ajutor din partea statului. Cu creditele primite pe termen lung, fără dobîndă, ele au cumpărat în acest an 1.123 de vaci, 1.261 de vițele, 2.900 de oi.

S-a dublat fondul de bază

Creșterea șeptelului și alocarea de sume tot mai mari la fondul de bază au făcut ca acesta să sporească de două ori în comparație cu anul 1959.

O contribuție de seamă la creșterea fondului de bază au adus-o și acumulările în construcții. Pînă la 1 decembrie fuseseră date în folosință 76 de obiective mari. Fruntașe la construcții se situează gospodării ca cele din Gurba cu 4 grajduri, un pătul și un saivan, din Bocsig cu trei grajduri, o maternitate pentru scroafe și o hală de păsări, cea din Sicula care și-a construit patru grajduri folosind numai fonduri proprii etc.

★

Consfătuirea raională a ales 11 delegați la Consfătuirea pe țară a colectiviștilor. Printre aceștia se numără și tovarășii Pavel Colca și Ioan Ciul, președinți de gospodării colective fruntașe.

PAVEL CIURDARU
corespondent

Delegați la Consfătuire

PETRA MIREA
membră a gospodăriei agricole colective din comuna Băneasa, raionul Turnu Măgurele

CONSTANTIN BABUIA
brigadier la gospodăria colectivă din comuna Nicolae Bălcescu, raionul Turnu Măgurele

Vom mobiliza toate forțele pentru realizarea planului pe anul 1962

INTREBARE: Inainte de a vă referi la sarcinile de producție pentru 1962, vă rugăm să ne înfățișați pe scurt cîteva din rezultatele obținute în acest an de gospodăriile agricole de stat din regiunea București.

RĂSPUNS: In anul care este pe cale de a se încheia, gospodăriile din Trustul regional Gostat București au obținut în general rezultate bune.

Sub îndrumarea și cu sprijinul organizațiilor de partid, muncitorii, tehnicienii și inginerii din unitățile Trustului nostru au reușit să îndeplinească și să depășească sarcinile de plan la majoritatea indicatorilor din producția vegetală și la toți indicatorii principali din producția zootehnică. Rezultatele cele mai bune s-au obținut la cultura porumbului, unde producția medie planificată pe Trust a fost depășită cu 1.000 de kg. la ha. și la lapte de vacă, unde sarcinile de plan pe total Trust sînt depășite cu peste 30.000 de hl.

Gospodăriile agricole de stat Fetești, Andrășești, Ion Roată, Pietroiu, Ciuperceni sînt cîteva din unitățile cu realizări frumoase în producție și vor încheia activitatea economico-financiară cu beneficii importante.

Analizarea critică a rezultatelor obținute în 1961 și a sarcinilor pentru anul viitor va constitui pentru conducerea fiecărei gospodării cît și pentru salariații Trustului un izvor de învățăminte deosebit de prețioase. Pe baza concluziilor desprinse din această analiză vom extinde cele mai eficace și mai productive metode de muncă în sectoarele vegetal și zootehnic, vom generaliza experiența fruntașilor, vom folosi cu randament mai mare mașinile, vom reduce consumurile specifice și, în general cheltuielile de producție, vom iniția și alte asemenea acțiuni menite să asigure realizarea sarcinilor de răspundere care stau în fața gospodăriilor de stat.

INTREBARE: Ce ne puteți spune despre sarcinile de plan pe 1962?

RĂSPUNS: Planul pentru anul viitor elaborat în lumina Directivelor Congresului al III-lea al partidului și a lucrărilor Plenarei C.C. al P.M.R. din 30 iunie — 1 iulie 1961, cuprinde sarcini de răspundere pentru gospodăriile agricole de stat.

Convorbire cu tovarășul
TRIȚĂ FĂNIȚĂ
directorul
Trustului regional
Gostat București

În fața unităților Trustului nostru stau obiective de producție și indici economico-financiari superiori celor din anul 1961. Ei izvorăsc din analiza temeinică a posibilităților, deci sînt pe deplin realizabili. La producția de lapte-marfă urmează să se înregistreze o creștere (față de 1961) de peste 80 la sută, iar producția marfă de carne de porc va fi mai mult decît dublată. La cultura porumbului, sarcina trasată de partid este de a realiza o producție medie de 5.000 kg. de boabe la ha. pe o suprafață de minimum 30.000 ha. de teren neirigat.

Pentru traducerea în viață a acestor sarcini, unitățile Trustului nostru dispun de o puternică bază tehnico-materială, de numeroase cadre calificate și o experiență bogată, cîștigată de-a-lungul anilor.

INTREBARE: Ce s-a întreprins pentru realizarea sarcinilor de plan pe anul viitor?

RĂSPUNS: Primii pași spre realizarea sarcinilor pe 1962 au și fost făcuți. Grîul și celelalte culturi de toamnă s-au însămînțat la un nivel agrotehnic superior celui din anul trecut. Pentru calitatea lucrărilor s-au evidențiat în mod deosebit gospodăriile Fetești, Dragalina, Toporu, Frățilești, Pietroi, Blejești, Dilga și multe alte unități. mai bine de 50.000 de ha., grîul fost semănat avînd ca lucrare de bază două arături.

Pe întreaga suprafață ce se va însămînța în primăvară cu porumb, floarea-soarelui și alte culturi s-au executat arături adînci de toamnă. Au fost încorporate în ogoare 160.000 tone de gunoi de grajd pe 6.500 ha. și 5.800 tone de îngrășăminte chimice pe 18.000 ha., activitatea de fertilizare fiind în curs de desfășurare.

Toate acestea constituie o bună bază de plecare pentru realizarea unor producții mari.

Datoria noastră este de a nu slăbi eforturile nici o clipă atît în sectorul vegetal cît și în cel zootehnic.

Conducerile gospodăriilor vor organiza analizarea rezultatelor din 1961, a sarcinilor pe 1962 și a planului de măsuri tehnico-organizatorice, mai întîi în ședință de consiliu lărgit, iar apoi în adunarea generală a întregului colectiv. Cu acest prilej se vor scoate la iveală numeroasele rezerve interne de creștere a producției și reducere a prețului de cost.

Îndrumați de organizațiile de partid, lucrătorii din unitățile noastre cu sprijinul comitetelor sindicale își vor lua fără îndoială angajamente entuziaste de a depăși prevederile planului de producție, angajamente care vor constitui de aici înainte obiectivele întrecerii socialiste pentru obținerea de succese tot mai mari în anul 1962.

Vom mobiliza toate forțele, vom lua din timp toate măsurile pentru realizarea și depășirea planului pe anul 1962.

IN RAIONUL GHERLA

Să fie grabnic terminate arăturile adînci de toamnă

Convingîndu-se din proprie experiență că executarea corespunzătoare a arăturilor adînci de toamnă asigură obținerea unor însemnate sporuri de producție, majoritatea conducerilor unităților agricole socialiste din satele raionului Gherla se străduiesc să termine aceste lucrări pe toate suprafețele destinate însămînțărilor din primăvara anului 1962. Un foarte bun exemplu îl dau în această privință gospodăriile colective din Fundătura, Chesău, Bercheș, Criseni, Bîrlea, Jucul de Mijloc și altele care au îndeplinit planul la arăturile adînci de toamnă.

Folosind din plin în zilele prielnice toate tractoarele și atelajele disponibile, au izbutit să obțină rezultate bune în executarea ogoarelor de toamnă și gospodăriile colective din Sîmboleni (care a realizat pînă de curînd 95 la sută din planul de arături). Legii, Boteni, Făgădaua și altele.

Din păcate, situația nu se prezintă la fel de bine în toate unitățile din raion. Mai sînt unele consilii de conducere care nu acordă atenția cuvenită executării arăturilor adînci de toamnă lăsînd ca această lucrare să fie tărăgănată de pe o zi pe alta. La gospodăria colectivă din Top, de pildă, din suprafața de 120 de ha planificate a fi ogorîte, s-au arat pînă acum cîteva zile doar 9 ha. Rămase în urmă cu arăturile adînci sînt și gospodăriile colective din Nima (unde din 220 ha s-au realizat doar 20 ha). Băgaciu, Cătălină, Ghirolt și Cristorel. Mari suprafețe destinate însămînțărilor de primăvară, care nu au fost încă ogorîte, se găsesc și la gospodăriile colective din Tentea, Aluniș, Vale, Bont, Teocul de Sus, Măhal și Bărăi.

Rămînerea în urmă cu aceste lucrări se datorește faptului că după terminarea însămînțărilor conducerile unităților amintite nu au luat toate măsurile pentru folosirea cu întreaga capacitate de lucru, atît a tractoarelor S.M.T.-urilor cît și a atelajelor proprii. Răspunzătoare de tărăgănarea arăturilor adînci de toamnă sînt și comitetele executive ale sfaturilor populare comunale și în primul rînd inginerii și tehnicienii agronomi care nu s-au preocupat în suficientă măsură de îndrumarea unităților respective.

Conducerile unităților agricole socialiste precum și organele agricole de la raion și comune au datoria să antreneze toate forțele existente, să ia măsuri pentru folosirea întregii capacități de lucru a tractoarelor și atelajelor pentru terminarea grabnică a arăturilor adînci de toamnă.

Terminînd cît mai grabnic arăturile adînci de toamnă, membrii unităților agricole socialiste din raionul Gherla vor putea pune baze trainice recoltei viitoare.

LEON SOREANU
corespondent

Agriculturii — noi terenuri roditoare

Membrii gospodăriei agricole colective „Drumul lui Lenin" din satul Mirleanu, regiunea Dobrogea, luptă cu forțe sporite pentru a reda agriculturii încă 1.100 ha. de teren fertil, foarte bun pentru irigat. Îndrumați de organele de partid, colectiviștii de aici împreună cu cei din Beilic au pornit cu mic, cu mare, la această acțiune. Pînă în momentul de față s-a reușit să se execute un canal de desecare pe o lungime de 1.500 m. Munca continuă acum în ritm avîntat pentru îndiguirea acestui loc. Digul care va feri terenul desecat de apele Dunării are o lungime de 2.000 m.

GHIȚĂ GH. IOAN
corespondent

Vladimir Moșneagă

În ziua de 6 decembrie 1961, după o grea suferință, a încetat din viață inginerul Vladimir Moșneagă, în vîrstă de 60 de ani, în plină activitate creatoare, cunoscut prin lucrările sale în ameliorarea porumbului.

Numele său este legat de crearea soiurilor romînești de porumb „I.C.A.R. 54" și „Dinte de cal de Moara Domnească", precum și de îmbunătățirea soiurilor locale romînești. Împreună cu un colectiv de cercetători a creat o serie de hibrizi între soiuri, precum și valoroase linii consangvinizate, necesare producerii hibrizilor dubli de porumb.

Vladimir Moșneagă a participat cu rîvnă la îndrumarea tehnică a unităților agricole socialiste, contribuind la ridicarea producției de porumb din țara noastră.

Fire modestă și muncitoare și-a dedicat toată viața muncii de cercetare științifică în cîmp și laborator, contribuind în același timp la producerea seminței de soi, la răspîndirea cunoștințelor agricole în masa țărănimii muncitoare și la formarea cadrelor de tineri cercetători.

Pentru munca neobosită depusă și rezultatele obținute i s-a acordat Ordinul Muncii cl. III și titlul de Laureat al Premiului de Stat.

Prin moartea sa, știința agricolă romînească și îndeosebi știința ameliorării plantelor din țara noastră, pierde un valoros cercetător.

INSTITUTUL DE CERCETĂRI AGRICOLE

CITITORI!

Faceți din timp abonamente la ziarul

„AGRICULTURA NOUĂ"

pe anul 1962

Costul unui abonament:

pe 3 luni	lei 5
pe 6 luni	lei 10
pe un an	lei 20

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din institutii, S.M.T.-uri, gospodării de stat, factorii poștali și oficiile poștale.

Oameni ai muncii din agricultură!

O.N.T. Carpați vă asigură odihna în minunatele stațiuni cu sezon permanent: Sinaia, Predeal, Timiș, Pîrîul Rece, Călimănești, Bazna, Borsec, Pucioasa, Sovata etc.

PREȚURI REDUSE. PLATA EȘALONATĂ.

Participați la excursiile organizate special pentru dvs. de O.N.T. Carpați pentru vizitarea marilor orașe și a celor mai frumoase regiuni ale patriei, a noilor construcții, uzine, fabrici, muzee etc. Vizionări de spectacole teatrale și de circ.

Găzduirea și masa asigurate. Transportul cu trenul, cu autobuze I.R.T.A. sau cu autocare O.N.T. Carpați. Reduceri de 50—67 la sută pe C.F.R.

Informații și înscrieri la toate agențiile și filialele O.N.T. Carpați din țară.

ÎN ORICE ZI
LA ORICE ORĂ
ÎN ORICE LOC
LOZ în PLIC

Articole de parfumerie
Colonie
Lavandă fină
Rapsodie
Violete
Tabac
Menuet
OPERA
Parfum
BASM
Melodia
MIMOZA
Femina
Găsiți la magazinele universale și de specialitate ale Cooperativelor de Consum

ÎNTREPRINDEREA FORESTIERĂ BUZĂU

Strada Panduri nr. 3

Vinde fără repartiție căruțe noi fără coșuri, legate în fier la prețul de lei 1.440 bucata preț cu ridicata de întreprindere

CULTIVATORI!

Contractați cu încredere inul și cînepa pentru fuior, care vă asigură venituri importante.

Alegeți din timp terenurile cele mai corespunzătoare și bine pregătite, pentru a obține producții ridicate și de bună calitate.

Ministerul Industriei Ușoare

„AGRICULTURA NOUĂ" organ al Ministerului Agriculturii și al Comitetului Central al Uniunii Sindicatelor din întreprinderile și instituțiile agricole. Apare bisăptămînal. Redacția și Administrația: Piața Scînteii nr. 1 București. Telefon: 17.60.10
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii